Elõszó a magyar fordításhoz.
Elõszó Dr. William Pierce.
A bolsevizmus
Párbeszéd Adolf Hitler és köztem.
II.
III.
IV.
V.
VI.
VII.
VIII.
A lábjegyzetek:

Elõszó a magyar fordításhoz.

A magyar fordítás alapvetõen a német szöveg alapján készült. Dr. Pierce megjegyzéseit az angol fordításhoz azért közöljük, mert bemutatják egy amerikai hazafi indíttatásait arra, hogy ezt a mûvet lefordítsa, és elmondják a mû keletkezésének körülményeit és kiadásának történetét. Dr. Pierce elég sok bibliai részlet tárgyalását kihagyta az eredeti szövegbõl, melyek joggal tartanak számot a magyar olvasó érdeklõdésére.

A mû választ ad arra a sokszor hallott kérdésre, hogy mit tartott Adolf Hitler a kereszténységrõl, Jézus Krisztusról és az õsgermán Istenekrõl, az úgynevezett pogányságról. Megmutatja Hitler széles és nagyon alapos tudását a Bibliáról és az akörüli tényleges történelmi eseményekrõl, valamint a zsidóság szerepérõl a fontos történelmi események során.

Bemutatja Hitler és beszélgetõ partnere konstruktív és átfogó vitastílusát, ahogy olvassuk a vitát, néha kedvünk lenne belefolyni abba.

Elõszó Dr. William Pierce.

A következõ anyag német címe: Der Bolschewismus von Moses bis Lenin; Zwiegespräch zwischen Adolf Hitler und mir, és eredetileg befejezetlen feljegyzésekbõl adták ki 1924 márciusában Münchenben, annak kidolgozója Dietrich Eckart volt 1923-ban bekövetkezett haláláig.

Dietrich Eckart 1868. március 23-án született Neumarkt bajor városában, Nürnbergtõl húsz mérfölddel délkeletre, és 1923. december 26-án halt meg Berchtesgadenben. Költõ volt, drámaíró, újságíró, tudós, és filozófus, a nemzeti szocializmus elkötelezett harcosa. Ismert munkái között van Lorenzacció, és Ibsen Peer Gyntjének fordítása és átdolgozása. Egy ideig a Völkischer Beobachter szerkesztõje volt, õ írta az NSDAP dalt a híres "Németország erwache", szavakkal, ami késõbb NSDAP jelszóvá vált. Az olvasónak, akit munkássága részletesen érdekel, ajánljuk Alfred Rosenberg könyvét, Dietrich Eckart: Ein Vermächtnis (München, 1928 ff.) A bolsevizmus ma az amerikait három okból érdekli.

Elõször, ez olyan ember munkája ki, a bizalmas társa volt Adolf Hitlernek Münchenben korai évei alatt, segített elõkészíteni nemzeti szocializmus lelki alapjait. Eckart a Müncheni 1923. november 9-i puccs után letartóztatása és ideiglenes bebörtönzése miatt

komolyan beteg lett, és mûve kicsivel a halála után jelent meg.

Másodszor tanulságos, mint propaganda. Eckart gyakorlati propagandista, idealista és költõ volt, és "a bolsevizmus" stílusának kiváló példája. Célja, hogy elkerülje az unalmat az olvasónál és hogy és fenntartsa egy viszonylag egyszerû közönség érdeklõdését egy elég magasszintû téma, a zsidókérdés intenzív, történelmi vizsgálata iránt. Ezt úgy valósítja meg, hogy a lábjegyzetekre vonatkozó okirati bizonyítékok túlnyomó többségét fûszeres vagy szórakoztató nyalánkságokkal bõségesen teletûzdelõ történelmileg jelentõs pontok által valósítja meg.

Harmadszor, a mû tulajdonságai miatt még ma is nagyon érdekes. Bár az utóbbi negyven év sajnos sok tapasztalattal tett gazdagabbá bennünket a zsidó-bolsevista tevékenységek terén, Eckart eléggé jól használta az anyagokat, amik 1923-ban elérhetõek voltak számára.

Az Ószövetség a zsidók történelme, és ennek segítségével az újabb zsidó tevékenységeket is meg lehet érteni. Eckart feljegyzései "a bolsevizmus"-hoz meglehetõsen durva és befejezetlen alakban voltak amikor meghalt, ez látható lesz néhány helyen a következõ szövegben. A szerkesztõ a fordítás alatt sûrítette az eredeti anyagot, néhány részt kihagyott, és ezt tette a nehezen lefordítható szójátékokkal is. További lábjegyzeteket adott hozzá néhány helyen. (mindez csak az angol fordításra igaz- ford.)

A bolsevizmus

Párbeszéd Adolf Hitler és köztem.

Igen, mondta. Hibás pályán vagyunk! Egy csillagász másként halad elõre. Hosszan figyeli egy csoport csillag mozgását. Hirtelen észreveszi: A mindenit! mondja. Itt valami nem stimmel. Általában ezeknek az égitesteknek másképpen kellene viszonyulniuk egymáshoz, nem így. Tehát kell lennie egy olyan rejtett erõnek valahol, ami az eltérést okozza. És miközben megfigyeléseit használja, hosszadalmas számításokat végez és pontosan kiszámítja egy olyan bolygónak a helyét, amit szem még nem látott, de amelyik ott van, ahogy egy nap kiderül. De a történész mit tesz? Az a váratlant magával a csoporttal magyarázza, a kor feltûnõ államférfiainak lényével. Soha nem jut eszébe az a lehetõség, hogy volt egy olyan rejtett erõ, ami az események egy bizonyos kanyarját okozta. De ez ott volt; ez a történelem kezdete óta ott volt. Tudod, hogy az az erõ: a zsidó.

Igen, természetesen válaszoltam, de bizonyítsd be, bizonyítsd be! Az utóbbi ötven vagy száz évet illetõen, amit megéltünk, kézenfekvõ a jelenléte, azonban sokkal régebben, a kereszténység elõtti idõkben is jelen volt...

Kedves barátom, válaszolt nekem, olvashatom Strabó-nál [1] hogy már az õ idejében, kicsivel Krisztus születése után, alig volt a Földön olyan hely, amit akkor nem a zsidók uraltak ; uraltak, írja, nem csupán ott laktak. Már évtizedekkel korábban Cicero [2] - aki akkor hatalmas ember volt, barátom! - hirtelen elvesztette idegeit, amikor a Capitolban levõ jól ismert honvédelmi beszédében nem látott más utat, mint hogy rámutasson a zsidók nagy befolyására és összetartására: "Halkan, halkan! Hogy csak a bírók halljanak. A zsidók különben tönkretesznek, mint ahogy ezt sok más emberrel megtették. Nem akarok lovat adni alájuk." Hasonlóan az Augusztusz fölött rendelkezõ zsidók hatása annyira nagy volt, hogy teljesen megfélemlítették Pontius Pilatust, aki a római császár helyetteseként

természetesen volt valaki. Így azt mondta "Az Isten szerelmére, legyen vége ennek a piszkos zsidó ügynek! és az elítélt Krisztust, akit bûntelennek tekintett, halálba küldte (János 19:12). Ezekre a dolgokra való tekintettel, barátom, minden gyerek tudhatja - vagy inkább, tudhatná - hogy már akkor hogy járt az óra.

Az Ószövetséget levesszük, röviden lapozunk benne, és - nézd, a recept amivel a zsidók pokoli levesüket fõzik! Mi antiszemiták bátor fickók vagyunk. Mindent sikerül megtudnunk kivéve a legfontosabbat. És szóról szóra kemény hangon olvasott: És szembe fogom állítani az egyiptomiakat az egyiptomiakkal: és testvér fog a testvére ellen harcolni, az egyik város a szomszédja ellen; az egyik állam a másik ellen. És Egyiptom szelleme el fog bátortalanodni és addigi munkája meg fog semmisülni; és bálványokat fognak keresni, vajákosokat, jövendõmondókat, varázslókat (Ézsau 19:2-3). 4) Igen, nevetett keserûen, most az emberek Dr. Cunót, 5) Dr. Schweyert,6) Dr. Heimot, [7] és más jövendõmondókat, varázslókat. Mikor megkérdezte, hogy Németország miért lett disznóóllá, akkor ezek az úriemberek szemrehányóan azt a választ fogják adni, ti magatok vagytok felelõsek. Nincs fegyelem, hit, csak önzés és önteltség. Most meg fogod próbálni felelõssé tenni a zsidókat. Ez mindig úgy az volt, hogy mikor szükséged volt egy bûnbakra. Azután mindenki haragosan nézett a zsidókra és könyörtelenül üldözte õket. Azért, mert náluk volt a pénz, és mert védtelenek voltak. Csoda, hogy néhány zsidó most kifogásolhatóan viselkedik? Végül is az ember minden csoportban talál néhány fekete bárányt. Mintha nem lenne sok tisztességes zsidó! Ezekrõl vegyetek példát. Vallásosságuk, családi összetartásuk, józan életük, áldozatkészségük, és minden fölött az összetartási képességük! És ti? Mint kutyák és macskák: tiszta õrület! Így fognak a jósok és varázslók szövegelni és ismét szövegelni és, amíg egy éjjel a vérjel 8) meg fog jelenni minden zsidó házon is, és a dühös tömegek, melyeket zsidók vezetnek, a nem megjelölt házakba betörnek, hogy minden elsõszülöttet, és nemcsak ezeket agyonverjék, mint Egyiptomban 9) (Menekülés 12:7-13, 29-30).

Emlékszik, hogy hogy volt itt Münchenben a tanácsköztársaság alatt?- vetettem közbe. A zsidók házai nem voltak vérrel megjelölve, de kellett lennie egy titkos megállapodásnak, mert a sok házkutatás egyike sem történt zsidó házában. A hülye vöröskatonák közül, akik engem õriztek az egyik azt válaszolta gúnyos kérdésemre, hogy miért nem kutatnak zsidó házakban is, hogy nekik megtiltották, hogy átkutassák a zsidó házakat. És természetesen egyetlen zsidót sem vettek õrizetbe, Berger professzor kivételével, aki azért került a kerekek alá, mert nem régóta volt Münchenben és emellett zárkózott figura volt. A zsidók nem ismerték, és mire rájöttek, hogy ki, késõ volt. Mégis nagyon ínyükre volt ez a haláleset. Az ezutáni történések kedvükre zajlottak. És 1871-ben Párizsban a zsidó védelem szintén terv szerint futott. Ott a kommunisták mindent, ami kezük ügyébe került, megsemmisítettek, de a Rothschildok sok háza és palotája mind épen maradt Mindezek alapján megértjük a helyet a menekülésben, (exodus), ami szerint csõcselék is elhagyta Egyiptomot a zsidókkal.

Egyiptomban a csirkefogók terve csak félig járt sikerrel. Az egyiptomiak az utolsó pillanatban a felülkerekedtek és a zsidókkal együtt pokolra küldték az õket támogató csõcseléket. Kétségbeesett küzdelem volt. Az elsõszülöttek mészárlása sokat elárul. Mint ahogy nálunk, a zsidók megnyerték a népesség alacsonyabb rétegeit - szabadság, egyenlõség, testvériség! - amíg egy éjjel aztán elindult a csapat- le a burzsoáziával! Öljük meg õket, a kutyákat! de a dolgok nem végzõdtek úgy, ahogy szerették volna. Az egyiptomi nemzetnek a hazafias maradt része megfordította a dolgok állását, és kitessékelte Mózest, Cohnt, és Levit az országból, és ezeket követtek a felbujtott egyiptomiak. A kivonulás során rengeteg lopott holmit vittek magukkal, ahogy a biblia

elégedetten jelenti. Ez szintén elmondja hogy az egyiptomiak boldogok voltak, hogy megszabadultak tõlük (Menekülés 12:35-36; Zsoltárok 105:38). A legszebb a jutalom, amit a zsidók hülye bûntársaiknak adtak. Hirtelen elkezdték õket csõcseléknek hívni, míg azelõtt bajtársnak hívták õket és úgy tettek, mintha szeretnék õket. Elképzeli az egyiptomiak arcát a sivatagban, mikor hallották ezt.

Hetvenötezer perzsa legyilkolásának Eszter könyvében kétségkívül ugyanaz a bolsevista háttere volt, válaszoltam. A zsidók nem tudták volna mindezt egyedül véghezvinni. Éppoly kevéssé- értett velem egyet- mint a félelmetes vérfürdõt Trajan uralkodása alatta fél a római birodalomban. Több százezer nem zsidó nemest mészároltak le Babylonban, Cyrenaicában, Egyiptomban, és Cipruson mint a marhát, a legtöbbet szörnyû kínzás után. És ma a zsidók még mindig ünneplik mindezt. Ha a lázadás különféle központjai együttmûködtek volna, mondja a zsidó Graetz, azután talán már akkor képesek lettek római kolosszust megsemmisíteni. [7]

A zsidók a mi Sedan napi ünnepünket barbárnak nevezi, jegyeztem meg. De õk nyugodtan ünneplik a zsinagógákban hõsies tettüket a hetvenötezer perzsával kapcsolatban, Purim ünnepén, a mai idõkben is.

Szárazon azt mondta, mi sem látunk semmit, és olvasni pedig egyáltalán nem tudunk. Az ember süketnek és vaknak gondolna minket. Az egyiptomiakkal való összecsapást a fõcsirkefogó, az erényes József, elég jól elõkészítette: az hét sovány tehén, a teli magtárak, az éhezõ emberek, az uralkodó fáraó a zsidók tökéletes szolgája, és József aki a gabonaellátás vezetõje! 14) (Teremtés 41:43). Az egyiptomiak siránkozása hiábavaló; a zsidó vasököllel védi a raktárt, míg az egyiptomiak egy kevés kenyérért elõször a pénzüket, azután a marháikat és a földjüket, és végül a szabadságukat is odaadták. És hirtelen a fõváros hemzsegett zsidóktól; öreg Jakab ott volt, és a fia volt, és vele a fiai is ott voltak, a lánya ott volt, és a gyerekei lányai ott voltak, és minden utódja, - az egész mizpóhe (család) (Teremtés 46:7). És József hosszan sírt örömében. Utóbb, mondta a testvéreinek: Egyétek a föld zsírját, és Egyiptom földjének javai teljesen a tiétek. (Teremtés 45:18,20) De egy kis idõvel késõbb az a dicsõséges a zsidó hitû egyiptomi állampolgár száztíz évesen meghalt, az öreg fáraó szintén eltávozott és következett egy másik fáraó, aki nem ismerte Józsefet, és, miközben a sok zsidót látta, akik idõközben nagyon erõteljesek lettek, megrémült. Attól félt: Ha háború jön, ezek ellenségeink oldalára állnak (Menekülés 1:6-10); így õ okosabb volt, mint II. Vilmos, aki azt hitte, támogatni fogják.

Úgy döntött, a zsidóknak dolgozniuk kell. Komolyan dolgozni. Könyörtelen, siránkozik a zsidó krónikaíró. Nem csoda hogy bosszút akartak állni. Mire van a "csõcselék", ha nem a munka elvégzésére? Mostanra az egyiptomiak elfelejtették kedves Józsefet, aki idõközben meghalt, de gondokban nem volt hiány, és megvoltak a felelõsök: a földbirtokosok, az iparosok, a burzsoák. A zsidók szerint senki más nem volt felelõs. Világ proletárjai, egyesüljetek! És a tömegek elhitték ezt és saját húsuk és vérük ellen fordultak a kiválasztott emberek kedvéért, akik elsõsorban okozták gyötrelmeiket. De nekünk az iskolában meghatva olvastak fennhangon József és a testvérei szép történetét, és sok tanár hosszasan sírt. Ez kétségbeejtõ. Szünetet tartott a biblia gyûlöletkönyvére vetett sötét pillantással.

II.

És így megy az egész Ószövetségen keresztül, kezdte újra. "Nem mondok semmi újat neked, de nekünk mindig újra meg kell értetnünk magunkkal, hogy képesek legyünk ellentmondani a képmutató szövegnek. Valójában már Jósua könyvének elégnek kellene lennie; folyamatos népirtás, bestiális kegyetlenségû, szégyentelen kapzsiság és hidegvérû ravaszság - Igazi pokol! És Jehova nevében, az õ kifejezett kívánságára! Mikor Jerikó városa a szajha Rahab árulása miatt a zsidók áldozata lett, sem ember, sem állat, se fiatal se öreg nem maradt életben; csak a szajhát kímélték. Õt és egész, nemes családját Izraelben való élet lehetõségével jutalmazták meg (Jósua 6:25). És milyen jó természetû népek voltak, kik a többieket írmagostul kiirtották. Delitzsch, aki alaposan vizsgálta azt az idõszakot, a Kánaániakról például így ír: Minden dombon, minden árnyas fa alatt, imádták és tisztelték a napistent és a gyógyító istennõt, Ascherát; és összehasonlítja ezt szép, költõi szokást katolikus falusijaink vallásos szokásaival, akik távoli hegyi kápolnákban tisztelik a Mindenhatót. [11]

Joshua egyedül, hangsúlyozom, lemészároltatott harmincegy királyt teljes népével egyetemben, olyanokat is, akik híve szavainak megadták magukat. Újra meg újra kimondják a vészjósló szavakat: 'És senkit sem hagyott életben'. Véleményem szerint a velük jött csõcselék és azok utódai szolgáltak engedelmes eszközként a gyilkolásnál, nem mert a munka annyira kegyetlen volt, de mert Izrael gyerekei mindig másokkal végeztették el piszkos munkájukat, ahol veszély is szerepet játszott. Azonkívül nem lettek volna elég erõsek ahhoz, hogy leigázzák mindazokat a népeket. Érdekes az a nyilvánvaló elégedettség, amivel a zsidók felsorolták az elpusztított királyok mindegyikét. Az ember önkéntelenül Jezsaja prófétára gondol, aki mint egy megszállott tombolt: Az Úr haragszik a nemzsidókra, stb.. Le fogja õket mészároltatni, földjükbõl égõ szurok lesz, terméketlenné lesz, a föld urai földtelenné válnak, és hercegeik ki fognak halni. (Jezsaja 34). Jezsaja és Jósua között több száz év volt, de egész idõ alatt nem változott semmi a nemzsidó királyságok elleni pokoli gyûlöleten.

És soha nem is fog megváltozni- folytatta- sem királyaink, sem vezetõink ellen. Ennek el kell tûnnie. Ha erõvel nem megy, akkor ravaszsággal menni fog. Erõs vezetés, és a zsidó csõre tiszta marad. Erõs csak olyan lehet, mely teljesen a népért van. Ha teljes mértékben annak jólétéért dolgozik, ha elejétõl fogva hisz a nép értékében és elejétõl kikapcsol minden idegen hatást, azaz nem csupán nemzeti, de velejéig szociális.

Bármit mondanak mások, kijelentem ezt: eljön az idõ, amikor a világ alapvetõ nemzetei közül mindegyiket így vezetik; azután mindenki meg fog döbbenni mikor látja, hogy ahelyett, hogy az emberek bántanák egymást, ahogy korábban tették, ezután tisztelettel és kímélve fogják kezelni egymást. Akkor vége lesz a területi harcoknak, a hatalmi harcoknak, a gyanakvásnak - olyan érzések, melyek csak egyeseknek hasznosak, de nem a tömegeknek. Vége lesz a válogatás nélküli emberi testvériség hamis dicsõítésének, ami úgyis csak akkor lenne lehetséges, ha az örök bajcsinálót, a zsidó azonnal eltávolítanák a népek testébõl. Ekkor azonban a kísérlet automatikusan fölöslegessé válna, mivel a népek jól kijönnének egymással.

III.

Mondd csak - szakítottam félbe - úgy véled, hogy a zsidó nemzeti, vagy nemzetközi? Egyik sem, volt a válasz. Aki igazán nemzetközinek érzi magát, az úgy törõdik a világ többi részével mint sajátmagával. Ha a világ ilyen lenne? - az jó lenne. Mindenek elõtt nemzetközi álmodozóinknak nem arra kéne koncentrálniuk, hogy õk szeressék a világot,

hanem hogy a világ szeret-e bennünket. Az internacionalizmushoz alapvetõen jó szándék kell. De a zsidó alapvetõen és teljesen hiányában van ennek. Még véletlenül sem akarja magát a többi ember közé besorolni. Másokat uralni és mindent kicsikarni belõlük- ez a célja. Ha köze lenne a bajtársiassághoz, ennek bemutatására temérdek lehetõsége lett volna. Jehova parancsa neki hogy ne kössön szövetségeket idegen népekkel, hanem hogy falja fel egyiket a másik után, és ez a parancs szívének kedves (Menekülés 34:12; Deuteronómia 7:16). Mindenhol elõször szívélyesen üdvözölték: az õsi Egyiptomban, Perzsiában Babilonban, Európában; mindenütt kibújt később a lóláb. A korai germán hódítók sok állítólagos joggal találták meg, és nem fosztották meg õt ezektõl. Megengedték neki, hogy bárhol és bármivel üzleteljen, hogy a rabszolga-kereskedelemmel foglalkozzon, amihez mindig is nagyon vonzódott. Mint mindenki más, köztisztviselõi állásba is fölvették, és bíró is lehetett. Úgynevezett vallását védte az állam. 23) Így írt Otto Hauser, akirõl nem lehet azt állítani, hogy nem tett meg mindent azért, hogy a zsidók kedveljék.

De mennyire- bólintottam. Elõvigyázatosan kell olvasni õt, különben az ember nem látja a fekete erdõt a szõke fáktól. [24] egészében, jobban szeretem Werner Sombartot, bár a Berlini elõadásai hemzsegnek a zsidóktól. De ez ugyanazt mondja! - kiáltotta. Szerinte a zsidók volt semmi esetre sem voltak mindig másodrangú állampolgárok. Az ókorban gyakran különleges elõjogaik voltak, amik bizonyos kötelességek, mint például a katonai szolgálat alól, fölmentették õket. [25] Fegyveres konfliktusokban személyesen résztvenni soha nem volt az erõs oldaluk. A Deutsch-Kronei zsidók Pomerániában kérvényt küldtek a királynak, melyben engedélyt kértek, hogy otthon maradhassanak a harcból pénzért cserébe. Ebben a kérvényben azt írták, hogy tízezer tallér sokkal hasznosabb a háború idején, mint gyáva katonák. A kérvényt elfogadták, nemcsak tõlük, de a hét porosz kerület közül még ötben az ottani zsidóktól. [26] Igen, ismerem azt a helyet Hauserben, a szöveg hiteles, mondtam.

Ott van a Mayer Enciklopédiából egy olyan nyilatkozat, ami szerint a zsidók a felszabadítási háborúban hõsies szellemükön keresztül méltó német állampolgároknak bizonyították be magukat. Mint a világháborúban- intett sokatmondóan. Ha keresztülvinném az akaratomat, azt követelném meg, hogy plakátokat akasszanak minden iskolába, minden utcasarkon, és minden vendéglõben, amiken csupán Schopenhauer mondása lenne a zsidókról: A hazugság nagymesterei! [27] Ennél jobb leírás nincs rájuk. És ez egyformán illik minden zsidóra kivétel nélkül, állhat magasan vagy alacsonyan, lehet tõzsde-specialista vagy rabbi, megkeresztelt vagy körülmetélt. Szolgai népünk! Több ezer éven át provokálták! És a tudatlan emberek újra és újra az égbekiáltó csalás áldozatai lesznek. Érthetõ, hogy a zsidókkal gorombává válnak, de csak azután, hogy az szégyentelenül kihasználta naiv jóindulatukat és az uzsorájával és csalásával kifosztotta õket és utolsó ingüket is kicsalta tõlük. És az mindenhol így volt: a régi római birodalomban, Egyiptomban, Ázsiában, késõbb Angliában, Olaszországban, Franciaországban, Lengyelországban, Hollandiában, Németországban, és ráadásul, ahogy Sombart írja, az ibériai félszigetben, ahol a zsidók annyira sok jót kaptak!

Már Cicero panaszkodik a római arany Jeruzsálem irányában való eltûnése miatt. Ezt kortársa, a zsidó Josephus magyarázza meg: Több, mint két millió zsidó, a birodalom minden részébõl ment el évente a salamoni templomhoz "jámbor" zarándoklatra. Amikor Titus meghódította Jeruzsálemet, napvilágra került: a "templom" földalatti üregeiben hihetetlen mennyiségû római arany volt. Manapság Amerika a búvóhelyük. Henry Ford azt mondja, hogy sokak szerint az Egyesült Államoknak több aranya van, mint bármelyik másik országnak. De hol van ez? Mióta nem láttál már aranyat? a kormány reménytelenül

el van adósodva, még a háborús nyomorékokat sem tudja megfizetni, Amerikában kétségtelenül van arany, de ez nem az amerikaiak tulajdonában van.

Mióta nem láttak már aranyat Svájcban, Angliában, Hollandiában, Franciaországban, Skandináviában? - egészítettem ki. 1922 végén Svájcban egy darabot sem láttam, csak papírt, mint nálunk. és ez így van az egész világon. Minden külföldi igazolni tudja. Okosabb lett volna az aranyat rögtön a zsinagógákba vinni.

És ezt a játékot, amit ma játszanak, már kétezer éve játsszák. Azt gondolom, ennyi elég hogy jellemezze a zsidó internacionalizmus természetét. Maradt még a zsidók nemzeti érzése. Természetesen nincs ilyen Németország felé, az másik Anglia felé és így tovább. Nem sok egeret lehet ezzel a csalétekkel megfogni. Küldj egy dobozt német földdel, hogy legalább jelképesen elnyeljem ezt az átkozott országot, írta a német zsidó, Börne; Heinrich Heine egy vécékagylóból szagolta ki Németország jövõjét. [31] a fizikus, Einstein, akit a zsidó reklámgépezet második Keplerként ünnepel, megmagyarázta, hogy neki soha nem lesz német nemzeti érzése. A zsidó hitû német állampolgárai központi egyesületének a szokását, hogy csak a zsidók vallásos közösségérõl beszél és nem a faji közösségükrõl, helytelennek találja. Fehér holló? Nem, csak valaki, aki népét már biztonságban, hiszi, és nem tartja szükségesnek, hogy fenntartsák a színlelést. A központi egyesületben már levetették az álarcot. Egy Dr. Brünn õszintén elismerte ott, hogy a zsidóknak nem lehet német nemzeti szellemük. [33] Mindig összekeverjük jellemtelen erõfeszítéseiket arra, hogy mindenhez és mindenkihez hozzáilleszkedjenek a szív verésével. Amikor valamiben elõnyt látnak, soha nem haboznak, legkevésbé erkölcsileg.

Mennyi Galíciai zsidó lett elõször német, azután angol, és végül amerikai! A lehetõ legrövidebb idõ alatt. Ijesztõ gyorsasággal megváltoztatják a nemzetiségüket oda és vissza, és bárhol vetik meg lábukat, halljuk a "Wacht am Rhein"-t, a Marsellaise-t, vagy Yankee Doodle-t. Dr. Heim nem kételkedik abban, hogy Warburgjaink, Bleichrödereink, vagy Mendelssohnjaink képesek ma Londonba vagy New Yorkba átvinni hazafiságukat és a lakhelyüket. Brandenburg homokján egy ázsiai horda! - Walther Rathenau egyszer kifecsegte ezt a Berlini zsidókról. [34] Elfelejtette hozzátenni, hogy ugyanaz a horda van az Isaron, az Elbán, a Majnán, az Temzén, az Szajnán, a Hudsonon, a Néván és a Volgán. És mindegyikük ugyanúgy csapja be szomszédait. Jövendõmondóink és varázslóink megkülönböztetnek tiszteletre méltó és nem-annyira- tiszteletre méltó, letelepedett és újonnan bevándorolt nyugati és keleti zsidókat; ha minden kötél szakad, vállat vonnak és azt motyogják, minden országban olyan zsidók vannak, amilyeneket az megérdemel. Hogy ezt egy zsidó mondta, nekik mellékes. Olyan jól hangzik.

Ez a mondás a mi arcunkon visszhangzó pofon. Egész Izrael nyíltan a britek oldalán van! - jelentett ki 1916-ban az amerikai szociáldemokrata vezetõ, Samuel Gompers. A világ összes zsidai. Ford, az amerikai is tudta ezt. Írt a németországi zsidók hûtlenségérõl lakóhelyükkel szemben, és arról, hogy egyesültek a világ zsidaival Németország lerombolására. Miért? gúnyolódik a zsidó. Mert a német egy közönséges csirkefogó, egy visszamaradt, középkori teremtmény, akinek fogalma sincs értékünkrõl. És mi segítsünk egy ilyen csõcseléknek? Nem, nála olyan zsidók vannak, amilyeneket megérdemel! A pimaszság ennél aligha lehetne nagyobb.

Emlékeztettem õt Oroszországra. A forradalom elõtt, a zsidók a hitványság egyenes szennyvízcsatornájaként ítélték el, bár õk voltak a nyilvánvaló férgek abban a szennyvízcsatornában; most ugyanazok a zsidók vannak a kormánykeréknél, és láss csodát, ugyanaz az Oroszország ma egy nagy nemzet. 1870-ben -felelte-, mi németek

lehettünk nagy nép. A zsidók a francia császárt, aki kiszámíthatatlanná vált le akarták cserélni egy alázatos elnökre. Ez arra is kiváló lehetõségnek tûnt, hogy a Kommünt bevezessék; [36] ide hát hõsies német néppel. Nem csoda hogy közvetlenül hercegeink és tábornokaink mögött gesztikuláló zsidó pénzemberek vonultak be Párizsba. Idõközben megint visszasüllyedtünk csõcselékké.

A sajtó, Bismarck szerint "az antikrisztus válogatott eszköze", bosnak (francia szidalomszó a németekre) és hunnak nevezett minket. De várj csak! Minél gyorsabban közelítjük meg a bolsevizmust, annál dicsõségesebbé válunk. És egy nap az angolok és a franciák lesznek csirkefogók. Az embernek nincs szüksége szemüvegre hogy ezt lássa. Én brit állampolgár vagyok de, elsõ és legelsõ helyen zsidó,- évekkel ezelõtt ezt kiabálta egy héber egy nagy angol-zsidó újságban. [38] és egy másik: Ha valakinek angolként és zsidóként választania kell a kötelességei között, az utóbbit kell választania. [39] és egy harmadik: azok a zsidók, akik hazafias angolok és jó zsidók akarnak lenni, egyszerûen élõ hazugságok. [40] Mennyire elzsidósodott volt Anglia már akkor, hogy ezt nyíltan ki merték mondani.

Cromwelltõl VII. Edwardig az európai zsidóság erõdje. - hangsúlyoztam. A nyereg elején az Ótestamentummal lovagoltak a puritánok a csatába, és zászlójukon Júdea oroszlánja volt. Ezsau prófeciája, hogy minden hercegségnek vége lesz, igazolódott: Cromwell I. Károly királyt lefejeztette. Egyszer láttam a szabadkõmûves VII. Edwardot, egy tõzsdei zsidó klasszikus kinézete. Csupa zsidó volt körülötte. Azóta a zsidó tevékenység központja úgy tûnik, áthelyezõdött Amerikába. Ott már régen jó talajuk volt. Sombart szerint zsidó pénz tette lehetségessé Columbus elsõ két utazását. [41] Állítólag a zsidó, Luis de Torres, volt az elsõ európai aki amerikai földre lépett. A legszebb, hogy mára már Kolumbuszról is kiderült, hogy zsidó. Az nem meglepõ - nevetett. Mindenki, aki valamilyen szerepet játszott, a világban, zsidó, a Jóistent beleértve. Most éppen Goethe és Schopenhauer van a listájukon. Aki elhiszi, boldog lesz. Én a magam részérõl nem hiszek sem Columbus sem Torres zsidóságában; a tengeri utazás sokkal kockázatosabb volt akkor mint most. Hauser szerint -válaszoltam, Columbus árja volt, talán ráadásul német származású.

Ez nekem mindegy, válaszolta. Legyen felõlem zulukaffer. Inkább egy négernek tulajdonítanám a tettét mint egy zsidónak. Hogy Izrael gyerekei gyorsan kihasználták, az más lapra tartozik. Ahogy ismerem õket, már reménykednek, hogy valaki a Szíriusszal vesz föl kapcsolatot. Környezetük szeretetének terepe már lassan kicsi lesz számukra. Amerika torkát már hosszabb idõ óta tartják kezükben. Egy ország sem mutat zsidósabb jelleget az Egyesült Államoknál - írja Sombart. [42] Már láttuk ennek a következményét a világháborúban. Te már tudod, amit egy kongresszusi különbizottság állapított meg hivatalosan: 1915-ben, amikor az igazi Amerikának még álmában sem merült fel egy ellenünk irányuló háború legcsekélyebb gondolata sem, annyira nem, hogy ha a gondolat elõjött volna, azt elsöpörték volna, egy titkos tanácsadói bizottság ült össze egyedül azzal a céllal, hogy elõkészítsék ezt a háborút. 1915-ben, két évvel az Egyesül államok hadba lépése elõtt. És ki húzgálta a szálakat a háttérben? Wilson elnökkel együtt az addig teljesen ismeretlen zsidó, Bernard Baruch. Azt hittem, hogy a háború jönni fog, jóval mielõtt jött,- magyarázta el késõbb szó szerint a kongresszus különleges bizottságának kedélyesen. És senki nem kelt föl és verte pacallá a ravasz csirkefogót.

Bizonyítható a zsidó fõparancsnokság határozata sok évvel ezelõtt a világháború elindítására, mondta. A Baselben levõ hatodik cionista kongresszuson 1903-ban az elnök, Max Nordau, kinyilatkoztatta: Herzl tudja, hogy az egész világ óriási felfordulása elõtt állunk. [44] Jó öreg Herzl! Micsoda idealista! Jósainkat és varázslóinkat félelemmel

töltötte el, ha erre a nemes pátriárkára gondoltak. A csirkefogó tudta hogy mit terveznek ellenünk gonosz emberei! De Herzl cionista volt, vetettem közbe. Zsidó volt! mondta miközben az öklével az asztalra ütött. A zsidó szó mindent megmond. Nincs különbség köztük! Legfeljebb mesterségesen teszik meg valamelyiküket madárfogóvá. Isten kiválasztott emberei azt akarják, hogy megint legyen a saját földi paradicsomuk. Jól értette: megint! Isten népe, mely sohasem volt Istené, és egy állam mely soha nem létezett.

Annak romlottsága, mely kevesebb mint hatszáz éven keresztül Palesztinában létezett, amíg az asszírok véget nem vetettek az értelmetlenségnek, minden képzeletet fölülmúl. Lehet azt államnak nevezni? Az Ószövetséget fülünkkel olvassuk? Elõször Palesztina más népeinek a folyamatos gyilkolása és kirablása, ami természetesen sok évig tartott. Azután egészen a végéig utálatos hitványságok, az egymás közti anarchia ideje. A zsidó államférfiak legdicsõbbje, csúcsa és a virága, Dávid király, olyan csirkefogó volt, ahogy ezt Bleibtreu jogosan hangsúlyozza, akinek nem elég az Urias-levél hallatlan gazsága; halálos ágyán arra ösztönözte a fiát, hogy gyilkolja meg az öreg háborús bajtársát, Joabot, mert õt magát köti esküje, és így nem tud bosszút állni régi harcostársán. Amikor Cyrus megengedi, hogy a zsidók visszatérjenek Palesztinába (a babiloni fogságból), az elsöprõ többség figyelmen kívül hagyta Ciont és maradt a mérhetetlenül gazdag Babilonban, nem azért, mint Delitsch véli, mert a próféta ezt úgy akarta. Teljesen elégedettek voltak ott és folytatták pénzügyi spekulációikat és hasonló tevékenységeiket. Ezt így éneklik meg: Babilon vizein sírtunk, ha cionra gondoltunk. A népi mondások ezt jobban fejezik ki.

1267-ben tájékoztattam õt, Jeruzsálemben csak két zsidó lakos volt. A világháborúig, a zsidók száma Palesztinában csak 12,000-re ment föl, noha mióta csak gondolkodni tudunk, szabad volt nekik oda az út, és a költségeket is könnyen tudták volna vállalni. [47] Bár szabadok voltak, és õsi idõk visszatérhettek volna oda, és könnyen ki tudták volna fizetni útiköltséget. A fennmaradó húsz, huszonnégy vagy annál is több millió - pontosan mennyi, nehéz kideríteni, mert nem mi, hanem a zsidók tartják számon saját számukat- mindenhol a világban a mások izzadságán hizlaltatja magát. Nehéz magérteni, hogy az apró Palesztina hogy tudja majd elszállásolni el ezt az óriási tömeget. Az nem szükséges, vágott vissza. A lényeg az, hogy most az írásban van. Izrael magához tért, láncait elveszti, egy új isteni állam a napja kel föl Cion fölött. Micsoda színielõadás! Végre megszabadultak a rabszolgaságból! Mindenki elzsibbad a tisztelettõl. A zsidók vigyorognak. Már kibocsátottak egy határozatot... Folytatni akartam. Igen valóban, kiáltotta, ha valahol,akkor itt ugrik ki a macska a zsákból! Az 1919 évi zsidó gyûlés határozata, Philadelphiában! A zsidók Palesztina új zsidó államának az állampolgárai, de ugyanakkor teljes jogú állampolgárai bármelyik országnak, ahol kedvük van lakni.

Ezt kétszer, nem, százszor kell elolvasni, különben a pimaszságnak ezt a netovábbját hülye álomnak vélnénk. Az angolok Nagy-Britannia állampolgárai. Mindegyik angol, aki úgy dönt, hogy Németországban él, vagy Franciaországban vagy Olaszországban, megtartja a jogai közül az angol állampolgársággal járókat, de ugyanakkor bírja annak az országnak az állampolgárságának a teljes jogait is, amelyben él. Most gondold meg magadat, micsoda felháborodott sikoltozás lett volna, és nem mi vagy a franciák vagy az olaszok sikoltoztak volna, de maguk a zsidók, ha az angol nép ténylegesen egy ilyen határozatot hozott volna! A zsidó kongresszus mindazonáltal olyan határozottan, mint egy parancsot hozta meg határozatát. A zsidó sajátosságok még tartalmaznak különleges meglepetéseket, mondtam. A nagy Cohn most birodalmi elnök. Hivatalosan Berlinben lakik. De biztos-e ez? Lehet, hogy hivatalosan Jeruzsálemben lakik. És hirtelen a nagy Cohn nemcsak Németország, hanem Palesztina elnöke is. Háború esetén kellemes kilátás.

Ez a gyûlés felölelte a világ zsidóságának a képviselõit a cionistákat beleértve - mondta. Lényeg az, hogy a zsidóknak maradniuk kellene ahol voltak, és az az új Cion célja csupán annyi, hogy megerõsítse politikai gerincüket, gõgjüket legyezze, az utolsó de legfontosabb cél pedig az, hogy legyen egy olyan állam, ahol nem kell attól félniük, hogy valaki belenéz piszkos üzleteikbe. Mint Cicero idején, a jámbor zarándokok újra Jeruzsálembe mennek évente, és a templom küszöbén kemény tárgyakat jótanácsokra cserélnek. Más szavakkal: fegyvertár és fõiskola együtt. Ami már a gettó is volt kicsiben. Ott kedvük szerint megbeszélhették a dolgokat és gyûjtögethettek. Elég ok nekik, hogy a gettó lezárására gyilkosság kiáltozással reagáljanak. Azt gondolom, hogy egy elég jó elképzelésünk van errõl a zsidó nacionalizmusról. Rendben. Tehát õk sem nem nemzetiek se nem nemzetköziek, vallottam be. Akkor mik? A szokásos fogalmainkkal - vállat vont, - azt nem igazán határozhatjuk meg. Ez az egész föld fölötti terjeszkedés, néha lassan, néha nagy ugrásokkal, és mindenütt szipolyoz. Eleinte a bõséges nedveket, késõbb már csak kiszáradt források cseppjeit.

A látható cionizmus a kiindulás. A nagy gyökérzettel a föld alatt kapcsolódik össze. Ellentéteknek nyoma sincs. Lehet, hogy a farkasok két csoportra oszlottak. Egy részük a megbeszélés szerint el fogja hagyni a juhok földjét, hogy valahol vegetáriánusokként éljenek.

IV.

Mindig gondolnunk kell arra: õk a hazugság nagymesterei! Ha ezt egy pillanatig elfelejti, átverik. Mi is hazudunk, ez biztos, de nem folytonosan, és dilettáns módon. Az emberi természet bármilyen igazán tapasztalt bírója képes észrevenni egy árja hazugságát, maga Sherlock Holmes is tanácstalan azonban, mikor hidegvérû zsidó csalással kerül szembe. Egy zsidó csak akkor jönne zavarba, ha véletlenül kikotyogná az igazságot. Ha történetesen szándékosan igazat mondana, ezt mindig hátsó gondolatok kísérik, és akkor a valóság is hazugsággá válik.

Valóban, mondta a zsidóknak Luther, válaszoltam: Te nem vagy német, de pénzváltó vagy, nem vagy francia, de csaló vagy Szinonimája a zsidóra hazudozó volt! Mindenki, aki ismeri õket, így nevezi õket-felelte, a fáraókról Goethéig, egészen korunkig. Azt mondták minden halott és élõ nyelven: görögül, latinul, perzsául, törökül, angolul, franciául, vagy amit akarsz. Azt hihetnénk, hogy ez az általános megítélés az egész világon legalább egy kissé gondolkodóba ejti jósainkat és varázslóinkat. De Isten ments! Még Krisztus szavai sem ébresztik föl õket.

Ott állt a csúszó-mászó zsidó csõcselék között, a szemei villogtak, lenézve a társaságot, és a szavai mint ostorütések estek: Apátok az ördög, és annak kedve szerint akartok cselekedni. õ kezdettõl fogva gyilkos és benne igazság nincs. Ha hazudik, saját lényét adja, mert õ a hazugságok apja. (János 8:44). De jósainknak és varázslóinknak ez nem jelent többet mint egy gyerek érthetetlen dadogása. Mert azt magyarázzák be sajátmaguknak, hogy ez az Úr jóindulatú prédikációja Izrael kedves népének- húztam alá iróniáját. Ha azt írná a biblia, hogy a zsidók akkor négy lábon jártak, betû-embereink azt is bevennék, annyira szeretnék benne az igazi hébert látni. Ez egyébként nincs is olyan messze az igazságtól, mivel a zsidók sokáig jártak négy lábon. És Krisztus - mindig egyenesen állt és mindig egyenes és õszinte volt. Mennyire érezhetõ, hogy ott két alapvetõen más világ állt szembe egymással. Hogy volt Palesztinában a babiloni fogság után: Egy nagy nem-zsidó felsõ réteg, és afölött a pénze által hatalmas uzsorás zsidó. Ez

áll Nehemiás könyvében. Sombart szerint ez teljesen érthetõ.

A lényeg az, hogy az igazi népesség, mely elnyomott parasztokból állt, teljesen más fajú volt mint a héberek. Fokozatosan kényszerítették rájuk a zsidók a vallásukat. Maga Krisztus haragudott emiatt: Megmozgattok földet és vizet, hogy térítsetek (Máté 23:15). A zsidóknak Galilea a nemzsidók földje volt, melynek a népe sötétségben van, ahogy õk szemtelenül elképzelték (Máté 4:15-16). Mondogatták: Kijöhet-e bármilyen jó dolog Názáretbõl? és: te is Galileából vagy? Galileából nem jön próféta (János 1:46; 7:52). A héberek annyira szilárdan meg voltak gyõzõdve Krisztusnak nemzsidó származásáról, hogy a különösen utált Szamaritániaiak közé sorolták (János 7:48). Olvassunk csak utána!

A nép, mely õt követte, belülrõl nem vállalt semmiféle közösséget a zsidókkal, olyannyira nem, hogy ez igen bosszantotta a farizeusokat. "Átkozott a nép, mely nem ismeri a törvényt" sziszegték a szolgáknak, akik Krisztus után mentek, de nem találták õt.- Nekem már elég a betlehemi gyerekgyilkosság- mondta õ. A zsidók nem ölik le saját gyerekeiket. Minden gyerek Betlehemben és akörül- így áll írva. Biztos vagyok benne, hogy ez Galileában volt. Azt feleltem: Ugyanaz a történet, mint az egyiptomi elsõszülöttekkel". "Csak ebben az esetben Jehova maga adta a megbízást, itt tehát egy nagyobb mértékû rituális gyilkosságról volt szó. Ezzel egyidejû a húsvéti bárány föláldozása. Érdekes."

Semmi sem árulja el jobban a zsidók rossz lelkiismeretét, mint a végtelenül pimasz állítás, hogy soha nem hoztak volna emberi áldozatot. Az egész Ótestamentum tele van ezzel. A legtöbb kivégzés Jehova nevében történt. Hogy Ábrahám a saját fiát akarta feláldozni, nem akarok beszélni. Egyszer nem történt meg, és a második kísérlet nekem kitaláltnak tûnik. A vak engedelmesség bére növeli a zsidó fanatizmust. Jefta lányának föláldozása kissé másképpen néz ki. Az öreg "kurva lánya" volt, egy ideig Izrael gyerekei elûzték. Csak mikor szükségük volt rá, hozták vissza a "vitatott hõst". A lány egyetlen lánya volt. És föláldozta., a legkisebb ellentmondás nélkül. A világ legtermészetesebb dolga. A régi szokás szerint is. Felmerül a kérdés, miért kellett neki elõtte még két hónapig siratnia szüzességét? Még szûz volt, és haláláig az maradt. A siratás tehát elõre történt. Kinek szánták a virágot? Jehovának? Vagy a rabbik közül Jehova egy képviselõjének?

Már Voltaire- vetettem be- meglepõdik az "Úr részén", melyet a zsidók a szüzekbõl kivettek, hogy megátkozzák. Mi lett a lányokból, kérdezte. A zsidóknál a kolostor nem volt ismert? Ha az "Úr része" nem a vér volt, akkor mi volt? "A fejet a homokba dugni, mint a strucc, mondta, a hátsót mutatni, és úgy tenni, mintha senki sem látná, ez zsidó taktika volt és marad. Mióta a héberek betörtek a kultúrvilágba, folyamatosan azzal vádolják õket, hogy nemzsidók vérét vallásos célokra használják. A római birodalomban, a mór Spanyolországban, a keresztény Spanyolországban, Franciaországban, Németországban, Lengyelországban, Oroszországban, mindenütt hallani ezt a híresztelést, mindig nagy bizonyossággal, évezredek óta. Nevetséges a teljesen különféle népek vádját képzelgésnek nevezni. A zsidók természetesen ezt teszik. Mi több, azt állítják, soha nem volt ilyen véres szertartásuk. Otto Hauser minden szavukat elhiszi. "nincs okunk kételkedni benne", írja. Úgy? És Jefta lánya? És az egyiptomi elsõszülöttek? És az "Úr része"? Az vérszertartás volt, ahogy meg van írva. A rossz lelkiismeret nem is lehetne nyilvánvalóbb, mint ennek a ténynek a folyamatos arcátlan elhallgatása által.

"De hatásos"- feleltem. Mi nem tudunk olvasni. Amit olvastunk, elfelejtjük. A katolikus egyház sok levágott gyereket szentté avatott. Köztük van Szent Rudolf is, az osztrák herceg védõszentje. Ma már ki tudja ezt? Még a papság sem, úgy látszik. Luther azt mondja, hogy zsidók gyerekeket rabolnak és szétdarabolják õket. Azt is mondja, hogy

"sok pénzt adnak, és hasznosak az uraságok számára". A régi módszer, mikor a ház égni kezd! Fiat Justitia! (legyen igazság).

Néha- mondta mégsem sikerült nekik. Mikor ítélték el Hülsner zsidót Lengyelországban rituális gyilkosság miatt halálra? "megkegyelmeztek neki életfogytiglanira ítélték, majd a forradalomban kiszabadult."-mondtam. "Igen- mondta, de mégis elítélték, bizonyítékok alapján. Ezt a zsidók sem tehetik meg nem történtté- Éppoly kevéssé, mint Thomas atya rituális megölését. Egy egész zsidócsapat tört be a házba, éppen a város "legjámborabb" héberénél, és a szó szoros értelmében levágták. Mindannyiukat lefogták, mindannyian vallottak, egy kivételével. Vallomások a szörnyû tett mozzanatairól lefedték egymást.

Hívták, hogy egy gyereket kell beoltani. Túláradó szívélyességgel fogadták, kínálgatták, majd hirtelen lefogták, megkötözték, egy hátsó szobába vitték, kivárták az éjszakát, átvágták a nyakát, a vért összegyûjtötték. A fõrabbi már várt a vérre, hogy a pesszahra sütött kenyérbe tegye. A ruhákat elégették, a hullát szétvagdalták, a nyomokat eltüntették. Lépésrõl lépésre áll össze a pontos kép. Ezt nem lehetett volna kínzással elérni, amikor Izrael gyerekei az ég kékjét is lehazudják.

Az eredmény: Tíz zsidót ítélnek halálbüntetésre. A kivégzés ideje lejön, de, a kivégzés nem történik meg. Egyiptom urához, Mehmet Alihoz, a pazarlóhoz, az örökösen pénzt kunyerálóhoz megjönnek Párizsból Cremieux és Montefiore, a zsidók, az egyik maga a ravaszság, a másik maga a gazdagság személyesen, mögöttük áll a Rotschild ház, és láss csodát, a tíz elítélt zsidót egyenként fölmentik és szabadon bocsátják.

"Szeretem a zsidókat. Szívesen adom szimpátiám bizonyítékát képviselõiknek- mosolyog a nemes Ali a két tárgyalóra. Ránéz kincstárnoka ragyogó arcára. Azért annyira nem volt gonosz, hogy a bûnözõkrõl kimondta volna, hogy ártatlanok. A foglyok szabadok, és ezzel el van intézve. Nincs perújrafelvétel, abból jó nem sülhet ki. A viszontlátásra, uraim. Ezt követelték a zsidók. De ez elég volt ahhoz, hogy a megcsontosodott bûnözõ, Cremieux-et két évtizeddel azt szónokolja a színpadról, hogy õ és Montefiore megsemmisítették ezt a szörnyû rágalmat a nagy Ali törvényszéke elõtt. Ez nem esett nehezére, mert a per aktái röviddel a per után eltûntek. Nem véletlenül lesz valaki miniszter.

Szerencsére vannak más jelentések szem és fültanúktól. Levelek, melyek nem érik el a címzettet. És az a fõ dolog. Mehmed Ali nem volt olyan nagyon rossz- vetem közbe, de mégis volt annyira aljas, hogy a pasát, aki a rituális gyilkosok elleni vizsgálatot vezette, a zsidó bosszúnak adta kezébe. Valamilyen ürüggyel kivégeztette. Törökországra is igazak Werner Sombart szavai: Mint Mefisztó és Faust mennek a herceg és a, zsidó kéz a kézben az évszázadokon keresztül. Míg a herceg útközben el nem tûnik- bólintott. Odáig jutottunk. És József hosszan sírt. Uralkodóinkkal, kevés kivételtõl eltekintve soha nem volt sok szerencsénk. Egyik sem jött ki zsidók nélkül. Még a legtisztességesebbnek, Nagy Frigyesnek is három zsidaja volt, Ephraim, Moses Isaac és Daniel Itzig. A befolyásuk? Azt állítom, hogy egyetlen zsidó zoknija is bûzössé teszi a levegõt. Mirõl van szó a zsidóval kapcsolatban? A pénzrõl, ez biztos;de csak azért, mert ez hatalmat és befolyást ad neki, közvetve vagy közvetlenül. Aki bedõl neki, az egy nap érzi erejét, közvetve vagy közvetlenül.

Ma a zsidó gyanússága nyilvánvaló és a nép belé fektetett bizalma elolvadt. Ez tetszik neki, ezt akarja. Kívül Frigyes, belül Ephraim- gúnyolódtak a poroszok Nagy Frigyes pénzérõl. Mikor a király meghalt, a hálátlanság a "szigorú" kormányt átkozta. A zsidó sajtó jó munkát végzett a sorok között. Frigyes államelveit kilyuggatták halála után. Attól

kezdve gyorsan ment lefelé az út, a zsidók emancipációján keresztül III. Frigyes Vilmos alatt a zsidó Marxizmushoz I. Vilmos alatt és a zsidó forradalomhoz II. Vilmos alatt.

A tõzsdének napjainkban akkora befolyása van, hogy érdekeiért akár a fegyveres hatalmat is porondra hívja- írta az öreg Moltke könyvében, a "Német -francia háború története"-ben. Hogy miért, arról nem szól a hû királypárti.

"Mindenki legyen a saját módján boldog"- vetettem föl. Ez hallgatólagosan föltételezi, hogy mindenki hozzáállása tisztességes és igazán hívõ, nem csupán farizeus-szerû megjátszott. Ezt a megkülönböztetést kifejezetten hangsúlyozni kellett volna. Ezt nem tették, és a pénzváltó vallása élvezte ennek a hasznát. Krisztus nem volt annyira toleráns. Egy ostorral állította meg az ördög gyerekeinek üzletelését. Mégis azt mondta: Szeresd ellenségedet!

Igen, válaszolt, de nekünk értenünk kell, hogy Krisztus kit tekintett ellenségnek. Tudunk szeretni egy tiszteletre méltó és tisztességes ellenséget, sõt egy brutálisat is, aki õszinte és egyenes az ellenségeskedésében, azt, ha nem is szeretjük, de elfogadjuk. De Krisztus soha, még álmában sem gondolta azt, hogy nekünk szeretnünk és szívünkbe fogadni kellene kellene azokat az embereket, akiket semmiféle szeretet sem tud visszatartani attól, hogy mérgezzék testünket és lelkünket.

Valóban maga nem tette azt. Éppen ellenkezõleg, lecsapott ostorával olyan keményen, ahogy csak tudott. És azok a szavak, amiket felháborodással vágott a csõcselék arcába, arra utalnak, hogy nem akar megbocsátani. Úgy gondolom, hogy egy vallásalapító tettei és tanítása között nem szabad ellentéteknek lenni. De nézze meg követõit. Miért nem cselekedtek a jámborok az alapító tettei alapján? Minél "jámborabbak", annál kevésbé. Könyörtelenül üldözik tisztességes ellenfeleiket - ami azt illeti, csak a tisztességes ellenfeleiket. Szemeik nem látják a gazembereket. A bajor néppárt például jól tudja, hogy mi feltétlenül támogatjuk nemzetünk keresztény alapjait.

Szintén tudják hogy mi nem közösködünk velük, amíg ragaszkodnak a jelenlegi politikájukhoz. És így a zsidókat támogatják remélve, hogy segítségükkel hatalmon maradnak. Csodálkozni fognak. A zsidók eleinte a jóindulattól csöpögnek, de ha a hatalom az övék, skorpiókkal zavarják õket az akasztófára. Ez elkerülhetetlen lesz, értettem egyet vele. Szerencsére velünk nem lenne ilyen szörnyû tapasztalatuk. Mi nem gyilkolunk, különösen nem saját húsunkat és vérünket. Sõt, felõlünk akár újra kormányozhatnának is, ha kitakarítottuk a disznóólat, és rájönnének, hogy mennyire igazunk volt. Nem akarunk minden áron kormányozni. De németséget akarunk, kereszténységet akarunk, rendet és fegyelmet akarunk, és ezeket a dolgok annyira szilárdan akarjuk megalapozni, hogy a gyerekeink és unokáink se tudják azt megváltoztatni. Lehetetlennek tekintik ezt, mondta, és azért a programunkat csak üres frázisoknak gondolják, olyan üres frázisoknak, melyeket õk tudatosan megpróbálnak árulni az embereknek. De a céljaink nem csak lehetségesek, de bizonyosak is, ha megvalósításuk nem is lehetséges máról holnapra. De el kell indulni az úton.

Eddig még soha és sehol nem létezett egy igazán szociális állam. Mindenhol és mindig a felsõ rétegek inkább azt vallották: Ami a tied, az az enyém, és nem ezt: Ami az enyém, az a tied. Ha az alacsonyabb rétegek ma dühödten követelik a második elvet, ez a felül ülõ okosok hibája. A zsidó mindkét réteget a saját javára használja ki. Az egyik javait szolgáltatja, a másik parancsait hajtja végre. Mi mindkét osztályt felszámoljuk. Véget fogunk vetni igazságtalan kiváltságoknak és rabszolgaságnak is. Ez a keresztény és árja

világnézet. Értelmünkben gyökerezik, eleinte tudat alatt, Krisztus óta pedig tudatosan. Igaz, válaszoltam. Frontunk a bal és jobb ellen harcol. És így áll elõ a furcsa helyzet: két irányból védekeznek ellenünk olyanok, akik egymás ellen harcolnak. A vörösök minket reakciósoknak neveznek, és a reakciósoknak mi bolsevisták vagyunk. Mindkét oldalról a zsidó irányítja a támadást ellenünk. Az alacsonyabb réteg nem látja õt, még nem, és így puszta ostobaságból utál minket; a felsõ réteg látja õt, de azt reméli, hogy fölhasználhatja a saját önzõ céljaira, és ezért inkább lelkiismeretlenségbõl támad bennünket hátba. Az embernek ilyen körülmények között nagy szüksége van a hitre, hogy megtartsa bátorságát.

Amibõl nekünk sok tonnányink van- kacagott föl. Kevés mondás jön annyira szívünkbõl, mint a "Ne féljetek" (Máté 28:10) És ezt egy zsidó mondta volna? Ezek a folyton rettegõk? Ebben kételkedem.

A hamisítás kézenfekvõ- adtam hozzá. A János evangéliumban Krisztus elmondja a szamaritániai nõnek: Az áldás a zsidóktól jön, ugyanebben az evangéliumban pár fejezettel késõbb azt mondja a zsidóknak: Ti nem vagytok Istentõl, és hangsúlyozza, hogy õ az igazat mondta, de Ábrahám nem. Körülbelül azonos, ha valaki nincs Istentõl vagy hogy az ördög az apja. És innen jönne az áldás? Egy vak is észreveszi, hogy az ismert varázsló itt utólag szúrt be valamit. Ugyanaz a csalás van ott, ahol azt írja, hogy Krisztus nem azért jött, hogy hogy a törvényt megszüntesse, hanem azért, hogy annak eleget tegyen. Logikátlanság. Kifejezetten szándékosan szegi meg a törvényeket, és tanítványainak ugyanezt tanácsolja. Szombaton az aratásba megy velük, ami tilos; a zsinagógában a kitett kenyérbõl eszik, amit csak papok ehetnek; követõit is megkínálja vele; nyilvánosan javasolja az étkezési törvények áthágását. Igazán furcsa "eleget tevés". Csupa ostobaság, ami arra jó, hogy higgyünk abban, hogy tiszteli a zsidó vallást.

Most a zsidók fõ eszközét mutatod be arra, hogy elvonják a figyelmet fajuk született aljasságáról, mondta. Egy nép, melybõl a megváltó származik, az biztos a kiválasztott! Emellett olyan ostobák voltak, hogy hamisításaik mellett a legnyilvánvalóbb ellentmondásokat hagyták. Ha a világ nem annyira naiv, már rég keresztüllátott volna hókuszpókuszukon.

Na, nézett rám, talán mégis okosak voltak. Azaz, olyan okosok, hogy elég okosak voltak ahhoz, hogy ne legyenek okosak. Gondolj Lutherre! A zsidóknak ahhoz van kedvük, hogy minden, amit csinálnak kétséges, és semmi sem legyen bizonyos. Taktikájuk mindig mások összezavarása. A Krisztusról folytatott vita nem maradhatott el. és ez nekik fontosabb mint az, hogy mindenki a "zsidó" Jézus Krisztusban higgyen. Hogy a teológusok, mégpedig a protestánsok mindig rá fognak mutatni a hazugságlegendákra, arról ismeretes Pappenheimerjük.

Szép teológia az- mondta- Krisztust egy néphez kapcsolni, mely õt "kurafinak", a "bûn gyerekének", az "megfeszítettnek", és a "szemétdombon elkapart kutyának" nevezi, és azt remélik, hogy a pokolban "fõtt ürülékben fõ". Akkor fejéhez kap az ember a pszichológiai ismeretektõl. Nem csoda, hogy a tübingeni teológus diákok tanszékük tiszteletére komolyan héber papnak öltöztek és ünnepélyesen zsoltárokat énekeltek. "boldogok az ostobák"- brummogtam- mert õket idiótáknak nevezik.

V.

A zsidónak mindig megvolt a terve arra, hogy valami új dolog jelentõségét összezavarja. Amit a maga számára veszélyesnek tart, vadászkutyaként kiszimatolja, és minden trükkel megpróbálja hatástalanítani. Eltekerni, mássá alakítani, de legalábbis a hegyét behajlítani a

célja. Schopenhauer a zsidót "az emberiség mocskának", "baromnak", "A hazugság nagymesterének" nevezte. És mit tesz a zsidó? Alapít egy Schopenhauer társaságot. Hasonlóképpen, a Kant társaság is zsidó alapítás, annak ellenére, - vagy éppen amiatt -, hogy Kant a zsidókat a csalók népének nevezte. [79] Ugyanez igaz a Goethe társaságra. Nem tûrünk zsidókat magunk között, mondta Goethe. A vallásuk engedélyezi, hogy nemzsidókat kiraboljanak, írta. Ennek a ravasz népcsoportnak egy nagy elve van: amíg a rend uralkodik, nincs sok reménye. határozottan hangsúlyozta: tartózkodom a zsidókkal és bûntársaikkal való együttmûködéstõl. [84] De minden hiába; a zsidó Goethe társaság még mindig megvan. És akkor is meglenne, ha maga kifejezetten megtiltott volna egy ilyen csaló egyesületet.

Pontosan ugyanilyen joggal- vetettem közbe, mi is csatlakozhatnánk egy Talmud társasághoz. Mekkora arcátlanság lenne az- mondta õ - hihetetlen. De nem a zsidónak - válaszolt. Számára csak elõny vagy hátrány, profit vagy veszteség létezik, ebben tud gondolkodni. A saját mércéjével kell õt mérni, minden más zsákbamacska. Jósaink és varázslóink, vágtam vissza, bedõlnek minden trükkjüknek. Számukra Goethe, Kant, Schopenhauer csak gügyögõ figurák.

Bah, Goethe! -szólt megvetõen közbe. Még Aquinói Szent Tamás sem képes hatni ezekre az emberekre. Az egyház nagy alapítója apja leírt egy hajóutat, melyet zsidók és keresztények együtt tettek meg. A zsidók a keresztényekkel együtt szálltak fel a hajóra. Míg a keresztények a hajót kormányozták, a zsidók kifosztották a raktárt és lyukakat fúrtak a hajótestbe. Szent Tamás szerint meg kellene szabadulni õket zsákmányuktól és rá kellene láncolni õket a kormányra. Micsoda atrocitás! Mennyire nem keresztényi! Szegény zsidók! Az ember annyit tanulhat tõlük! Legalábbis Dr. Heim és Schweyer szerint. És a világot ugyanazzal bölcsességgel kormányozzák, ahogy a József idején fáraó tette. Mégpedig olyan államférfiak - fejeztem be a mondatot- akiket annyira elfoglal kormányzás, hogy nem veszik észre, nem már õk, hanem mások uralkodnak valójában; Miklós cárnak, aki öncsalásba burkolózott, egy golyó a fejébe volt a jutalom. Már 1843-ban célzott Disraeli arra, hogy mire kell számítanunk.

A rejtélyes orosz diplomáciát zsidók szervezik, dicsekedett. A forradalom, ami Németországban készülõben van, teljesen zsidók vezetése alatt áll. [35] Forradalmaink többsége, kívánatos célokkal vagy nem, zsidó vezetés alatt fejlõdött. A sötét forradalmi felfordulások a legnagyobb részben a zsidók munkája; és a nemes indíttatású forradalmakat a zsidók hamarosan zavarossá és sötétekké tették. Az elsõ zsidók neve, akik a fiatal kereszténység kabátjába kapaszkodtak, nem lényeges. Minden esetre voltak ilyen zsidók.Az Újtestamentum hamisításai nyilvánvalóak, és kinek használnak? (Cui bono?) Csak a zsidóknak. Paulus rabbinikus diák volt. Eredeti neve Saul, vagy Saulus volt.

Maximilian Harden eredeti neve Isidor Witkowski; Karl Marxé: Mordochai; Ferdinand Lassalle-é: Lassal; Trotzkyé: Bronstein; Kun Béláé: Kohn; Sinowjewé: Apfelbaum; Leniné, akit a zsidók magukénak vallanak, ugyan Uljanov, de ez nem az igazi neve. Kurt Eisner itt Münchenben minden eszközzel harcolt az ellen, hogy eredeti nevén Salomon Kosmaowski-nak nevezzék. Pedig ez volt az eredeti neve.

Hogy Schaul elõször a római-hangzású nevet, Saulust választotta, azután Paulus névre keresztelkedett, elgondolkodtató. Még inkább az, hogy kezdetben az alig induló keresztény közösséget gonoszul és vadul üldözte. Nem tudom, hogy nem túl sok-e a csodából, ha tömeggyilkosok, késõbb szentekké válnak? A zsidó Weininger magáról Krisztusról is föltételezte, hogy eredetileg õ is bûnözõ volt. [86] De Istenem, ha egy zsidó

százszor is elmond valamit, annak még nem kell valóságnak lenni. Talán vannak a Deutsche Bank-nak keresztény vezetõi is, akik ezt másként látják, én nem szeretném semmi esetre sem elõírni, hogy mit gondoljanak Krisztusról.

Ne írj semmit elõ, hagyd, hogy a nagyok írjanak elõ- mondta az eltûnt költõ, Franz Xaver Müller. Azok másként fütyülnek, mint mi kicsik. Nagyon másképp- mondta szárazon. Undorító. Hosszú idõ óta adnak egymásnak hivatalokat, szánalomra méltók. A szabó és a kesztyûkészítõ segíti egymás rokonságát. Nem azért, mert tisztelik egymást, hanem mert nem megy protekció nélkül. Mint a zsidóknál. Egy igazi férfi a saját erejére hagyatkozik. A német népnek nem lehet a szemére vetni, hogy nem tart össze. Tapasztalata a rovarok mászását ajánlja neki példaként. Szükség esetén nem lehet kapcsolatok nélkül boldogulni; de mi hozta nekünk a bajt? Éppen némelyek ronda összetartása soraink között. Ez csak pillanatnyi elõnyt jelent. Nem kell férfiasnak lenni. Akkor történhet bármi. Ez a közös szellem ellenállhatatlan. Türelem! Mi megérjük. Még nincs minden nap este. "És egyáltalán, a folytonos szövegelés, hogy vegyük példának a zsidónak- mondtam. ha tényleg olyan magasra jutott, miért nem szeretne senki egy lenni közülük? Mert a "sokra vitte" csak látszat, ezt mindenki érzi. Az egész világot bosszantani, mindig ugrásra kész lenni, egy percig sem lazítani, mindig arra gondolni: "hol van egy üzlet? Árt ez nekem? Hogyan tudok itt a leghatásosabban belefolyni a dologba?"- az ördögbe is, így senki nem szeretne száz évig élni. Itt újra Luthert kell idéznem: "sokkal szorosabban van nyakuk körül a bosszú, mint mi azt kívánjuk nekik". És ez tényleg így van.

A zsidónak tudat alatt sincs fogalma sem az élet értelmérõl. A nagy számolómûvész az idõt, ami eddig elmúlt, évezredeknek hiszi, és úgy gondolja, Ábrahám óta csodálatos dolgokat ért el ellenünk. Valójában belül ugyanott van, ahol akkor volt, ha külsõ megjelenése ezt nem is mutatja. Sem akkor, sem ma nem tud nyíltan megnyilatkozni, és ugyanúgy mint akkor rá van utalva a sok csoportból összetevõdõ "csõcselékre", és egy pillanatig sincs biztonságban annak haragjától. Mint annak idején, ma is fokról fokra kell dolgoznia magát, hazudnia és hamisítania kell. És ami akkor Egyiptomban történt, a harc bolsevista hordái ellen, ma is éppúgy megtörténik, a harcok között csak látszólagos szünetek vannak. Mikor lesz a döntés? mielõtt háromig számolunk. Elgondolkodva végigsimította homlokát. Kár, gondoltam, hogy ezt nem lehet a gyûléseken elmondani. Sokan érzésük szerint egyetértenének, de át is gondolnák a dolgokat? A legkevesebben. Annak még nem jött el az ideje.

Ez a régi történetek másik egysége- mondtam- mint a jó öreg Oswald Spengler megálmodta. Õ úgy gondolja: ha sokféle rongyot összevarr, abból "Az Istenség eleven ruhája" áll elõ. És mennyire a hajánál fogva húzza elõ a dolgokat. Rímelj, vagy megeszlek. Ilyen látszateszességek minden áron, egyáltalán, annyira hiú, hogy ez az idegekre megy. Én zsidónak tartom. Már a hatalmas reklám, melyet könyvének csinált, is erre utal. A csibész- mondta, képes több mint 600 oldalt összeírni anélkül, hogy a zsidók kártevését akár egy szóval is megemlítené. Ez elég bizonyíték. Pontosan úgy, mint Thomas Mann- helyeseltem, aki vastag könyvében "Egy nem politikus ember politikai megfigyelései". A zsidó? Ah, Istenem, azt egészen elfelejtettem. Végül is mi annak a szerepe? Nem érdemes vele foglalkozni. Tudod ki csinálja ezt pontosan ugyanígy? - kérdezte röviden. Paulus, Saulus, azaz Saul. Itt-ott egy félig-meddig megrovó, félig panaszos szó a "metszettekrõl", és ez minden. A fontos dolgokról, a zsidók förtelmes jellemtelenségérõl, pokoli félelmükrõl, förtelmes Jehova- és talmudhitükrõl egy szót sem szól.

Ha valaki ismeri a zsidókat, akkor õ. Jobban, mint bárki más tudja, hogy a világ összes népei közül a zsidóknak van a legtöbb lelki támaszra szükségük- Ne menjetek a hitetlenekhez, hanem inkább Izrael házának elveszett bárányaihoz, követeli Krisztus is (Máté 10:5-6). Paul figyelmen kívül hagyta azt. A görögökhöz és a rómaiakhoz ment és vitte nekik a kereszténységét. Egy olyan kereszténységet, amivel a római birodalmat megdöntötték. Minden ember egyenlõ! Testvériség! Pacifizmus! Nincs már méltóság! És a zsidó gyõzedelmeskedett.

Mindig a csodálatra méltó Levin úrra gondolok a Berliner Lokalanzeigerbõl- fûztem tovább a gondolatot. Egy napon hirtelen elragadtatásban tört ki: csak egy zsidó tehette azt meg; Paul arcátlansága, mellyel kiállt a kapitólium közepére és ott kifejtette tanait, melyek a római birodalom teljes romlását idézték elõ! Az az ember szóról szóra ezt mondta; még mindig tökéletesen emlékszem erre. Ez határozottan fején találja a szöget, felelte. Még sokáig eltarthat, míg a kereszténység kiheveri Paulust. Ó, hogy milyen hiszékeny lelkek vagyunk! Egy zsidó több száz keresztényt gyilkol meg; hirtelen észreveszi, hogy többi csak még buzgóbb lett; a jól ismert fény megvilágosodik neki; úgy tesz, mintha konvertálna, nagy pózba áll, és lásd csak: noha a többi apostolokétól eltérnek tanai, áhítatosan hallgatjuk szentbeszédeit. A mester egyszerû tanításait, melyeket a legtöbb gyermeki elme megért, nekünk egy héber magyarázza el. A zsidó erre azt mondja- mondtam: Ti miért vagytok annyira ostobák, és engeditek meg mindenkinek, hogy bolondot csináljon belõletek? És sok jós és varázsló van ki, a rendkívüli ravaszsága, vagy a szellemisége miatt, ahogy õk hívják, félénk csodálattal tekintenek rá. Ha ez tényleg a tulajdonságoktól függene, felelte, akkor jogosan cselekednének.

Valaki, egy Móric nevû, egyszer eldicsekedett, hogy a zsidók igazgatják a német emberek lelki tulajdonát. [91] Kár, hogy nem adta hozzá, hogy hogyan igazgatják azt. Attól tartok: Ha még pár évig népszerûsítik Goethe-t, a nép tudni fogja, hogy Frankfurtból származik. De még akkor is lesznek olyan emberek, akik Goethét Goethe szemeivel fogják olvasni, és nem Móric nyálkás szemüvegén keresztül. Nem professzorok lesznek ilyenek, hanem esetleg csavargók. Egy olyan fajta, amelyik nem fog kihalni és akik az az eredeti Goethet biztonságosan megõrzik. A zsidók akkor az új Goethét nyugodtan igazgathatják. Ezt megadhatjuk nekik [39] Mi van akkor- vetettem közbe aggódva - ha a csavargók szintén rájuk hallgatnak és beleesnek csapdájukba? A csavargó természete olyan, hogy szíve annyira tele van, hogy nem számít, hogy mivel tömik a fejét. Õket nem lehet becsapni. A szellemi szegények õk. "Amit az értõk értelme nem lát". A koponyájukat be lehet csapni, de a szívüket sajátmaguk sem ellenõrzik.

VI.

És tudod - koppintott az asztalra- nekik egyedül köszönhetjük, hogy keresztény örökségünket nem a zsidó igazgatja, mint kulturális örökségünket. Hol vannak õk? Hol voltak õk? Magas és alacsony között, királyok és a katonák között, a pápák és a kolduló szerzetesek között, a tanultak és tanulatlanok között, mindenhol. De nem a csak-gazdagok között; de nem a csak-ügyesek között; de nem az kapzsiak és kielégíthetetlenek között; de nem a csõcselék között. Itt a zsidó van otthon. Ami itt lelki tulajdonként jelenik meg, azt õ igazgatja; ez az övé. Ahogy Midász király mindent arannyá változtat, ha õ megérinti, minden mély és jelentõségteljes szó piszokká változik.

És a mások számára, a szellem vándorai számára? - vetettem oda neki. Minden marad a régiben, bólintott. Voltak a zsidó vérû pápák. [92] A többi rangos személyek között is

mindig nagy számú zsidó is volt az egyházban. Ezek a katolicizmust képviselték? Nem, a judaizmust. Vegyünk csak egy dolgot: a megváltások eladását. Az nagyon is a zsidó szellem lényege. Mi mindketten katolikusok vagyunk, de merjük ezt kimondani? Azt akarják nekünk bemesélni, hogy az egyházon soha semmi nem kifogásolható? Csak mert mi katolikusok vagyunk, mondjuk azt. Annak semmi köze nincs a katolicizmushoz. Tudjuk, hogy a katolicizmus ép maradt volna, még akkor is, ha a fél szervezet zsidókból állt volna. Sok becsületes ember mindig újra fölemelte, néha láthatatlanul, néha még a pápával szemben is. Néha ott sok ilyen ember volt, néha kevés. Attól függõen, hogy ki volt a vezetõ szellem.

Általában azt lehet mondani, hogy a német eredetû pápák a katolicizmust tisztábban testesítették meg, mint az olaszok és spanyolok. A német Hildebrand VII. Gergelyként nagyon következetes támasza volt. Amíg õ volt a vezetõ, a zsidók romlást okozó egyenjogúságának vége volt. Hogy ez az erõs pápa számûzetésben halt meg, talán ezzel áll kapcsolatban- mondtam. A zsidó valahogy mindig talál lehetõséget bosszúra hátulról. Kétségtelenül- volt a válasz. Õt mindenütt megtalálni volna a lényege történészeink munkálkodásának. Helyette a múlt székleteit vizsgálják.

Nagy Károly a zsidókat minden módon támogatta. Az 12000 szász, akiket Verdennél kivégeztetett, a legjobb német vért, és szidó tanácsadói nem látszanak távol egymástól. A keresztes hadjáratok nyilvánvaló õrülete a német népnek 6 millió emberébe került. Végül II. Hohenstaufen Frigyesnek sikerült tárgyalásokkal, egyetlen kardcsapás nélkül biztosítani a Szentföldet a kereszténység számára. Mit tett a kúria? Kiközösítették Frigyest, nem ismerték el a szultánnal kötött szerzõdését, megsemmisítették a nagy siker eredményeit. A kötélhúzóknak fontosabb volt kivéreztetésünk mint a cél. Végül jöttek a gyerek keresztes hadjáratok a gyõzelmes török csapatok ellen, és mindannyian elpusztultak. Hogy ez az ötlet nemzsidó elmében fogant volna, nekem nem hihetõ. Állandóan a betlehemi gyerekgyilkosság jut róla eszembe, és az egyiptomi elsõszülöttek legyilkolása. Sokat adnék érte, ha a keresztes papok és a hátulról irányítók fényképeit láthatnám.

Giordano Bruno (1550?-1600) a zsidókat dögvészes, leprás és közveszélyes fajnak nevezte, akiket születésük elõtt ki kellene irtani. Ezt a zseniális filozófust máglyán égették el. Tévtanai miatt? Akkor Olaszországban rengeteg ellensége volt az egyháznak. A legszakszerûbbeket szedték ki közülük. És hogy van ma? - szakítottam félbe. Oroszországban egyik katolikus papot a másik után kínoznak a zsidó vadállatok halálra; több százat már kivégeztek; az egyház az utolsókat rúgja. Sátánnak és Júdásnak emlékmûveket emelnek. De Róma nem képes a gyereket nevén nevezni. Néha apró léptekkel elindult ebbe az irányba, de azonnal leállt. A katolicizmus beszélni akar; a zsidóság megbénítja a nyelvét. Tudod mit mondott Trebitsch: Ha Németország bolsevizálódik, a zsidók könnyedén elintézik Rómát. Mint zsidó biztosan tudja, mit beszél.

Róma össze fogja szedni magát, válaszolta, de csak ha mi elõször összeszedjük magunkat. Csak a német alaposság nyithatja ki a világ szemeit. Egy második Hildebrand fog megjelenni, egy még nagyobb, aki elválasztja a magot a pelyvától. És egy nap az egyház szakadása a múlté lesz. Fel fogják fedezni, hogy kik felelõsek a bajokért! - mondtam. Akkor az álcázott hébert a kakukktojásaival együtt ki fogják dobni a keresztény közösségbõl!

Nem csak az egyiptomiakat, de a kereszténye ket is egymás ellen uszította, hogy harcoljanak egymással, testvér a testvér ellen, barát a barát ellen, és még mindig ugyanezt teszi. Elõször kívülrõl mint kelepceépítõ majd sajtóbandita. De belülrõl is dolgozik , ahogy

még veszélyesebb, a keresztény lelkipásztor álarcával. A keresztény vallomások hemzsegnek zsidó és fél-zsidó papoktól, a protestáns felekezetek még a katolikusnál is jobban. Már annyira biztosnak érzik gyõzelmüket a protestáns egyházaknál, hogy Drezdában egy bizonyos Wallfisch pap arcátlanul nyilvánosan ezt mondta: én zsidó vagyok és az is fogok maradni; igen, most hogy megismertem a keresztény hitet, most lettem csak igazán igaz izraelita. [42] És Hamburgban egy Schwaib nevû prédikátor ezt mondta: 'igazi zsidónak érzem magam, és mindig is annak éreztem magamat'. [43] Ahol ilyen dolgok lehetségesek, a kereszténység megengedheti eláshatja magát.

Mindig kacagnom kell,- mondta- ha Paulus Cassel pap képére gondolok protestantizmusról szóló mûben. Ilyen alamuszi zsidó arc, egy öreg pajeszos tõzsdei alkusz talárban és a zsidó misszióban. Jól látható, ahogy a kövér talmudzsidó ferde lábú bankárok élén kacsázik a dómban a keresztelõmedencéhez; Hozsanna! A szentség van körülöttük!

A fejezet szépen kezdõdik. "Izrael a világtörténet rejtélye." Igen, az is; de csak azoknak, akik nem látják át. Valaha az õsatyák és próféták népe. Valaha? Ugyan. Még ezer év múlva is az õscsalók és vicces próféták népe lesznek. A ravasz õsapa Ábrahám kétszer adja be feleségét Sárát egy hárembe mint a nõvérét; és mindkétszer jó üzlet ez neki Jehova segítségével. A próféták ketrecbe zárt vadállatokként tombolnak bosszút szomjazva. Nem tudom, hogy azok is, akiket megköveztek, így viselkednének. Próféciáik érdekes módon az utolsó betûig elvesztek. Csak a zsoltárosok hiányoznak. Szintén érdekes olvasmány, ha a cukrozott szándékok mögé tekintünk. Reformátusainkon nem lehet segíteni. "Becsületes embereknek, de sima figuráknak" nevezi õket a református Schopenhauer. A biblia nem szakácskönyv.

Luther szelleme -feleltem- úgy tûnik, hogy náluk teljesen kijátszotta kártyáit. A minden kérdés kérdését, a zsidó kérdést, vagy agyonhallgatják vagy megpróbálják 'fellazítani'. Legjobb szándékú teológusaik egyike, Walther professzor, annyira sértõnek nevezi Luther hozzáállását a zsidókhoz, hogy az nemcsak zavart csodálkozást váltott ki a keresztényekben, de nagy felháborodást zsidók között is. Azok a keresztények, akik zavartan csodálkoztak, nem lett volna erre szükségük, ha elõbb nem hagyták volna, hogy a zsidók meglepjék õket. És ami a héberek nagy felháborodását illeti, az nem a mi gondunk. Hol volt mellesleg az a felháborodás látható ? Eddig Izrael errõl mélyen hallgatott.

Róma ellenségeként mindig nagyon dicsérték Luthert. Heine e szavakkal kezdte az öröm egy szertartásos himnuszát a reformátor dicsõítésére: Luther, te kedves ember. Õ tudja, miért. A zsidó tudják, miért ünnepelik Luthert figyelmen kívül hagyva antiszemitizmusát. Anélkül, hogy szándékában állt volna, nagy szolgálatot tett nekik, de mekkorát! Minél inkább magasztalják hatását, annál kevésbé veszi észre a világ hibáját. Hogy késõbb megátkozta õket, mint a pestist, valóban keserû nekik, de hány ember van ennek tudatában? A zsidó Goldmann,- fûztem hozzá-elég világosan kimondja mindezt: Luther az Ószövetséget újra fölértékelte. [44] [Kép: Nahum Goldmann (1894-1982)] Ahelyett, hogy leleplezte volna, volt a válasz. A fordítása a német nyelvnek lehet, hogy használt, de megrongálta a német ítélõképességet. Atyaisten, mekkora dicsfény veszi most körül a sátán bibliáját! Luther költészete annyira csillog, hogy még Lot lányainak vérfertõzése is vallásosan csillámlik. Jehova parancsának, hogy szaporodjunk és sokasodjunk, többszörösen engedelmeskednie kellett ennek a két vallásos hajadonnak - bármilyen áron! Schopenhauer véleménye errõl hasonló -értettem egyet vele.

Aki érteni akarja az Ószövetséget, akkor olvassa azt a görög fordításban. Ott ennek a hangja teljesen más, teljesen más a színezete, a kereszténység elõérzete nélkül! Ellentétben a görööggel Luther fordítása jámbornak látszik; néha szándékosan helytelen, a hangnem templomi és épületes. Luther olyan változásokat engedett meg magának, melyeket hamisításnak is lehetne nevezni, stb...[103] Nem Luther - mondta, és felemelte az ujját. Azok a rabbik, akik segítettek neki a fordításban, hozták bele a változásokat és hamisításokat. A héber nehéz nyelv. Luther faji rokonként fordította le a "rea" szót például. De akkor jött a rabbi és azt mondta, az "felebarátot" jelent. És így nálunk a fordítás: "Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat". Apró ravaszság, de - ez a zsidók célját szolgálta, hogy senki sem kételkedjen a zsidók emberszeretetében. Igen, még Luthert is átverték a kiválasztott emberek, válaszoltam. Isteni kinyilatkoztatásként tekintett az Ószövetségre. Félrevezetve tekintett a könyvre, mert arról gyõzködték, hogy az csupa értéket tartalmaz. Hirtelen undorító dolgok tûnnek föl benne. Megzavarodik és segítséget keres. Ez így nem állhat benne. Ennek más értelmének kell lenni. És így tökéletesen becsületes szándékkal olvasott olyasmit a sorok között, ami egyszerûen nem volt ott.

Mindenhol utalásokat lát Krisztusra, bár semmi nem lehetne messze a zsidók tényleges véleményétõl. Messiásuk nem bárány farka, ahogy Heine gúnyolja Krisztust, nem veti meg a földi létet. [105] éppen ellenkezõleg, Messiásuk brutális figura, aki a Földet zsidóinak akarja meghódítani; õ ennek a világnak a hercege. Folyamatosan ilyeneket mond: Ti fogjátok elfogyasztani a nemzsidók javait, az õ dicsõségük a ti dicsõségetek lesz, vagy: Nektek adom a földeket örökül, és a világ a tieteké lesz. Az egyik ezekbõl egy istenien ihletett próféta nyilatkozata, a másik egy mélyen lelki zsoltár (Ézsaiás 61:6, zsoltárok 2:8).

Luther hiszékenyen festett mindent rózsaszínûre. Ez annál könnyebb volt számára, mert a nagy mocsár közepén olyan dolgokat olvas, mint: nem maradsz hosszabban a nemzetek között, és a lábaid nem fognak pihenni, vagy: minden nép utálata fog övezni. Szánalom vett erõt rajta. A zsidók - gondolja- hûtlenek lettek isteni tanaikhoz, de megint haza fognak ehhez találni. Nem jutott eszébe, hogy a fenyegetõ szentbeszédek csak azt a célt szolgálják, hogy fegyelmezzék a zsidókat. Sok látszólag nemes rész célja más. Ezek védelemként szolgálnak.

Késõbb felismerte ezt zsidó taktikát, de csak az élõ hébereken, nem a bibliájukban. A zsidók kétértelmûvé kívánják tenni minden ügyüket, hogy semmi, amihez közük van, ne legyen világos- mondta. Ha valaki egy különösen aljas mondatukra utal, akkor ingerülten mutatnak egy másikra, ami csöpög a jóindulattól. Heine például Németországról ír egy végtelenül aljas verset; öt perccel késõbb az egekbe dicséri a kedves szülõföldet .

Hangulathullámzás? Ó, Istenem. Vajon egy öreg utcanõ gyakran van abban a hangulatban, hogy Ave Mariát énekeljen? Egy alapvetõen becsületes embernek gyakran van kedve lopni? Ostobaság! Nem, neked igazad van, mondta. A zsidó ravaszdi szándékosan használ ferde és egyenes csöveket egyszerre. Ha mindegyik eldugul, akkor lehet elkapni- Fritsch szerint különbség van a régi izraeliták és a zsidók építménye között. Az egyenes csövekbõl arra következtet, hogy azok egy nyúlház részei.

És egy nap- nevet- a zsidók izraelitaként hagyják el a helységet. Nem, igazad van. Csak azért tesz úgy a zsidó, mintha jó lenne, hogy annál zavartalanabbul tehessen rosszat. Egész életében ilyen volt és ilyen marad. Ezt a kettéhasadottságot- egészítem ki- megtalálod Spinózánál (1632-1677) is. Egy teljesen szabad világnézet, és az etikájától egy disznó is összerezzen. Mindenben a hasznot keresni- ez erkölcsének alappillére, az igazi zsidó

álláspont. Jellemzõ módon a "zsidóságnak ez a legyõzõje" soha nem nyilatkozott a zsidóságról. Otto Hauser nevezi így. Na igen, aki a filozófiát csupán "gondolatok játékának" tartja, arról tudjuk körülbelül, hogy hová tegyük. Kaspar Hauser sem volt herceg- intett- csupán egy ravasz bugris, egy igazi csaló. Jegyezzük meg, csoda lett volna, ha a zsidók nem csináltak volna belõle regényhõst. Minél romlottabb az egyén, annál jobb.

Ha éppen sürgõs a dolog- feleltem- a teljesen egészségest rohadttá költik át. Emlékszem, hogy egy zsidó könyvben Goethe örökölt szifiliszérõl olvastam; egy másikban pedig Richard Wagner pedofíliájáról. Persze ha ezek igazi zsidók lennének, akkor kétségkívül be kell bizonyítani az állításokat. Vajon Luthert is zsidóvá változtatják- gondolkodott el. Õ ehhez túl erõsen fûtött be nekik. Ami benne rejlik, azt még kevésbé fogják kihozni belõle.

Tudod mi ez? - kérdeztem. Tudom. Ez a legrettenetesebb tragédia. Olyan szörnyû hatású adósság, hogy ezen az egész kultúra zátonyra futhat. Az egészet ártatlanul követték el, és ez az oka a német tönkremenésnek. Luther, a zsidók elszánt ellenfele, nem tudva, hogy mit tesz, végzetesen nekik kövezte ki az utat - érthetetlen, mondom neked, érthetetlen. Tíz vagy húsz évvel túl késõn történt! Kicsivel a halála elõtt jött rá, hogy mekkora szívességet tett a zsidóknak. [112] Azelõtt minden erejével az árulókért harcolt. Akkor számára a zsidók "Urunk fivérei és rokonai" voltak, de mi keresztények csak "sógorok és idegenek". Összetett kézzel kérte a lakosságot, hogy tisztességes módon barátkozzon velük. Számára õk az apostolok fölött álltak! Utódja Erzberger sem csinálhatta volna ostobábban. Csupán- állta meg itt- soha nem olyan becsületesen. Ha Luther Erzberger kortársa lett volna, neki nem kellett volna megérteni a zsidók hallgatásért adott pénzének célját ahhoz, hogy megértse a judaizmust. Már diák-korában két lábbal szállt volna be az ördög elleni harcba.

Istenem, -engedett rögtön-, az ember nem tudja õt hibáztatni. Négyszáz évnyi idõ hosszú. De egyet nem szabad elfelejteni: a népi ösztön akkor éberebb volt mint manapság. A zsidókkal szembeni bizalmatlanság akkor éberebb volt mint manapság. Luther a nép embere volt, egyszerû emberek fia. Nem szól Luther mellett sok éves szeretete a zsidók iránt, lehet, hogy kolostori élete egyfokú világtól való elidegenedést eredményezett. Úgy tûnik, hogy vele is az történt, ami sok mással: a túlságosan a tanulás tönkretette a látását. Mindazonáltal Luther nagy ember volt, óriás volt. Egy ütéssel megszüntette a homályt és úgy látta a zsidókat, ahogy ma kezdjük látni õket. De sajnos túl késõn és akkor sem ott ahol a legkárosabbak, a kereszténységben. Ó, bárcsak látta volna õket ott ifjúságában!

Akkor nem a katolicizmust támadta volna meg, hanem a háttérben levõ zsidókat! Az egyház egy nagybani elítélése helyett jobb lett volna, ha szenvedélyes erejének ütései az igazi gazemberekre estek volna. Ahelyett, hogy dicsõítette volna az Ószövetséget, inkább az antikrisztus arzenáljaként megbélyegezte volna azt. És a zsidó- a zsidó ott állt volna utálatos meztelenségében, örökkévaló figyelmeztetésként. Arra kötelezték volna, hogy tûnjön el az egyházból, a társadalomból, a hercegek termeibõl, a lovagok váraiból és az állampolgárok házaiból. Mivel Luthernek megvolt az ellenállhatatlan ereje és bátorsága. Ez soha nem hasadt volna szét az egyház és nem lett volna háború, melyben harminc hosszú éven keresztül ömlött ki árja vér, ahogy a héberek azt kívánták. És soha nem történt volna meg, hogy az oroszországi zsidó diktatúra egyik véreskezû képviselõje egy magasrangú katolikus tisztségviselõvel fog kezet.

Ez könyvnyi információt rejt magában, egész krónikányit. Ki itt még nem lát, az soha életében nem fogja a csillagokat tisztán látni. Legyen Róma diplomatikus? Hegedültessétek magatokat haza. Beszédetek legyen igen, igen vagy nem, nem, minden más bajt csinál. Szóljunk, ahogy VII. Gergely, Chrysostomus egyházi vezetõi és Akvínói

Szent Tamás , ahogy az igazi, tehetséges nagy keresztények beszéltek. Róma "mérje le", hogy hogy kell a bûnt helyesen elosztani? A végén nem fogja tudni, hogy hol van a bûn hegynyi magasságban? Az olcsó Jakab a piactéren tudja ezt! De még mennyire tudja!

Pontosan mint Luther idejében- mondtam. Akkor a zsidó kereskedelem a bûnbocsánati levelekkel, ma a zsidópolitika. Ha ezellen tiltakozik valaki, akkor azzal gyanúsítják, hogy el akarja hagyni Krisztust, és Wotánt akarja imádni, vagy ki tudja kicsodát. Kritikus elmék, akik kétségbe vannak esve, talán ehhez a szalmaszálhoz folyamodnak; mi kizárunk ilyesféle ostobaságot. Krisztusban a férfiasság mintaképében mindent megtalálunk, amire szükségünk van. És ha idõnként Baldurról beszélünk, örülünk egy kicsit, hogy pogány õseink már annyira keresztények voltak, hogy Krisztus alakját ebben az ideálban elõre látták. Júdásuk is megvolt már, a neve Loki volt. Hogy van a neve másképp? Loge (német szó, magyarul páholy- ford.) Mondjuk ki franciául, és a páholytag lesz látható.

A humanista- ütött öklével az asztalra. A tolerancia mintaképe, a 'szabadság, egyenlõség testvériség' képviselõje. A Hamelni patkányfogó! A zsidó mint szabadkõmûves, aki a világot szolgálati szorgalomtól ûzve tanítja, hogy hogyan lehet a szabadban kõmûveskedni. Nincs jobb tápláléka, mint a sokat tudók, a jobban tudók, a törekvõk. Mióta logikusok vannak, a logika mesteréhez vonzódnak tömegestõl. Már Ulrich von Hutten is köztük volt. 'Mertem'- hadonászott maga körül.

Kérdéses még- szóltam közbe nevetve- hogy mit is mert? Nekem úgy tûnik, hogy "bolond a saját elhatározásából", ahogy Goethe mondja. És így a megfelelõ sötét figurák helyett a hamisakat válogatta ki. Olvassuk csak el a költeményt, melyben örömtõl sugározva köszönti Albrecht választófejedelmet a zsidó renegát, Pfefferkorn förtelmes kínzása és elégetése miatt, és máris tudjuk, hogy honnan fúj a szél. Hogy miért hozta Pfefferkorn a kereszténységellenes zsidó iratokat nyilvánosságra, hogy személyes bosszúvágyból vagy, ami valószínûbb, mert a zsidó rosszindulat és pusztítási ösztön korlátlan pusztításra ösztönözte- ez itt nem lényeges. Tényleg a legérzékenyebb részén találta el a zsidóságot, és a humanista Hutten emiatt támadta erõteljesen hátba. Természetesen a pompakedvelõ Albrecht is hajlott a humanizmusra, ami Pfefferkorn humánus kezelését illeti.

A nagy világosság, Reuchlin is tele volt vele. Ez, a "zsidóság legjobb ismerõje Németországban" volt az, aki a megadott zsidó vallási irodalomban a legjobb indulattal sem talált semmi lényeges kereszténységellenességet, és ezt lelki nyugalommal igazolta. "Az igazi tudós részletes precizitásával", írja a luxuskötet, a "reformáció hajnalán" címmel. Hogy milyen lelkiismeretesen dolgoztak a humanisták, azt máshol árulja el a könyv, ott, ahol fõhõsét, Erasmust mutatja be. Aranyért és ajándékokért koldult, ahol csak tudott O sancta humanitas! (Ó szent humanitás).

És ez a társaság- mennydörögte- volt a naiv Luther mozgatóereje! Mert az volt, mikor harcba ment. Már mint fiatal ember sokféle beképzelt dologgal kínlódik. Egy villámtól való rémülete vezeti a kolostorba. Ott a lelki üdvéért úgy harcol, mint egy társa sem, és gyakran gúnyolják emiatt. Aztán eljut Rómába, és az elsõ gyanúja ott támad. Az ottani kolostori élet gazdagsága, a mesék gyors ledarálása, és a világiság más jelei váltják ki gyanúját. Otthon elfelejtkezik ezekrõl. Mint a teológia professzora Wittenbergben beleütközik a humanizmusba. "Szabadgondolkodású" elmék környékezik meg. Reuchlin, a héber-kutatás fénye lép be ismeretségi körébe, és Paulusra, vagy Saulusra, eredeti nevén Saul, irányítja figyelmét. Kacsintva adják oda neki a sötét erõk leveleit a kölni dominikánusok ellen, akik a zsidók fõ ellenségei. Szellemtelen hangjuk- csak a felszínen tûnnek ötletesnek- nem tetszik neki. De sok minden még a régi módon áll. Az egész

kolostori élet eltorzul a keze alatt, a zsidó pedig bûntelen angyallá válik.

Semmivel nem különböznek Filser képviselõ leveleitõl Ludwig Thoma-hoz. Hutten, 2. sz. Ostobaság kívül és belül, de a zsidónak tetszik, mert a papok ellen beszél, és a paraszt is megkapja bennük a magáét. A kóser sajtó véresre körmölte kezeit lelkesedésében., és így még azoknak is megtetszett, akik kis utánagondolással joggal haragudtak volna miattuk. A pap és a paraszt, a bamba ravaszság képviselõi; aki miatt az egész történik a zsidó újra nem kerül a nap fényére. Mint mindig Thoma-nál. Hogy halála elõtt a Miesbachi újságban zsidóellenes piszkálódást jelentetett meg, már nincs jelentõsége. Deutsch más eset. Örökösnõje jiddis nõ volt; a kép összeállt.

Aki annyira benne van az életben, mint Thoma, annak látni kellene a zsidót, különben ökör az illetõ. Hívei választhatnak. Hutten, is, egyáltalán a humanisták világi emberek voltak. Luther nem. Luther a zsidót hosszan a kegyelem tükrében látta. 'Isten népe'. Ugyan. A humanisták megtették a magukét. Micsoda aljasság a barátoktól, hogy Izrael szent írásait kritizálják. A megváltási papírokkal való kereskedés hizlalta a füvet. A kõ elkezdett görögni. Láthatóan Luther akarata ellenére. 'Sok barátot és ismeretlent -írta- kényszerítettek a kemény viták tettekre. Milyen sokan felvághattak körülötte. A zsidók árnyékában! A római kereskedõk mögött is az õ sötét alakja állt. A megértés minden kísérlete csõdöt mondott. Eljött a nagy veszekedés.

És Németország fizette a számlát- mondtam. A református Goethe érezte ezt. Ezt költi: A franciaság, mint valaha Luther követõi ezekben a zavaros idõkben visszaszorítja a nyugodt képzést.' A reformáció népe is észrevette, noha nagy tisztelettel adózott a kereszténynek kinézõ zsidó csalás ellen harcolónak, hogy mire megy ki a dolog. A humanisták közül nem csak Reuchlint gyanúsították, hogy a zsidók megvesztegették, de Hutten neve is egyre lejjebb csúszott. Utoljára páholyfivére, Erasmus rúgott belé; nem azért, mert a kár miatt veszélyeztetve látta a nyugodt haladást, hanem azért, mert a kint falazók között gyakori az, hogy egymásba marnak, ha romlik a helyzet.

Goethe lutherizmus szava nem stimmel teljesen-morfondírozott. Jobb lenne: Luther-pótlék. A lutherizmus sokkal késõbb kezdett kifejlõdni, néhány évvel a talpig német férfi halála elõtt, mikor fölismerte a zsidót. Ahelyett, hogy visszaszorította volna a nyugodt képzést, utat adott neki. Idõközben azonban a Luther-pótlék följött és fönt van mind a mai napig. Gyümölcsein ismerhetõ föl. Puritánok, újrakeresztelõk, bibliakutatók, ezek a legfeltûnõbbek. Mindegyikben ott van a zsidó féreg. Még egyszer: Luther-pótlék- Hogy hazája Szászország ma olyan könnyen behódol a zsidó szovjet-csillagnak, nem csoda.

Gyorsan kinyitottam elõtte a "A reformáció hajnalán" c. könyvet, egy könyvet, melynek célja a reformáció magasztalása, és a "Dr. Martin Luther." fejezet utolsó soraira mutattam. Ez áll ott: "Majdnem négyszáz év nem múlik el nyomtalanul, a jelen nem tud minden további nélkül Lutherhez kapcsolódni, a jelen nyitottabb a világra, kultúra-barátságosabb, univerzálisabb, stb..." Megvetõ mozdulattal tolta félre a drága képeskönyvet. "Nem"- mondta, ezek az emberek sem minden további nélkül, sem egyáltalán nem tudnak Lutherhez kapcsolódni. A világ számukra olyan nyitott, olyan kultúra-barátságos, olyan univerzális, hogy számukra az õ egyszerû németsége csak útjukban áll. Írásaival a zsidók ellen alaposan elrontotta gyomrukat. Mint szimbólikus tábla elmegy számukra, de különben? Isten veled, Grizeldisz. Wallfisch pap elnyelte Martin barátot, és Schwalb pap csiripeli hozzá az áldást.

VII.

Tehát minden sarokban- bólogattam magam elé- többé-kevésbé álcázva, több-kevesebb hatalommal Mefisztó. Zwingli körül is, annak 'legjobb barátjaként' egy Leo nevû zsidó mozog. Lehet, hogy a név itt csalóka. A mozgalom lefutása bizonyít. A szabad Svájc máig nem veszi észre, hogy milyen kevéssé szabad. A lovagias Loyolai szent Ignác az ellen a szellem ellen harcol, melyet lutherizmusnak gondol, és rögtön ujja köré tekeri a lengyel zsidó Polanko, a zsidók tartják a vezetést kezükben. A jezsuiták erkölcsi teológiája nagyon hasonló a talmud erkölcsi tanításaihoz. Jóhiszemûen viszálykodik a jezsuiták nagy része a protestantizmussal és a szabadkõmûvességgel, a protestánsok nagy része és a szabadkõmûvesek a jezsuitákkal. Itt is és ott is a drót húzogatói nagyokat nevetnek, mert itt is ugyanolyan az alapállásuk, mint ott. A zsidóságnak természetesen haja szála sem görbül. Ugyanez a kép a többségi szocialistáknál, a függetleneknél, a kommunistáknál, a szindikalistáknál, a bolsevistáknál. Ugyanez a népeknél. Vidám kép, mondhatom.

És szembe fogom állítani az egyiptomiakat az egyiptomiakkal: és harcolni fogna, testvér a testvére ellen, és szomszéd a szomszédja ellen.- mondta. Milyen gyûlölet, milyen démoni gyûlölet! Emberi még; vagy mi? Az, a barátom, -vicceltem,- a szív zsenialitása, amirõl a zsidó Fritz Kahn, azt mondja, hogy ezáltal lett Izrael az emberiség erkölcsi anyja. Ezek a fickók igazán mókásak az arcátlanságukban. Kahn szerint Mózes majdnem egyedülálló jelenség a civilizált népek történelmében: nemzeti hõs fegyverek nélkül. Míg szerinte a mi piacaink bronzhõsei körül, vagyis Eugene herceg, Blücher marsall és így tovább szobrai körül, viharos éjszakákon az özvegyek jajgatása hallatszik. Mivel mészároltatta le Mózes az egyiptomi elsõszülötteket? Medvecukorral? Vagy talán puszta szeretetbõl fojtották õket meg? Úgy látszik, hogy a csõcselék betegápolókból tevõdött össze. Mindegyikük ugyanilyen meséket akar velünk elhitetni.

Ráadásul nem veszik a fáradságot, hogy tagadjanak bármit; helyette õk pontosan az ellentétét állítják. Tûnjenek el a nemzetek- kiabálja Cremieux. Tûnjenek el a vallások. Izrael soha nem fog eltûnni, Izrael vallása nem fog károsodni, mert az Isten egységét foglalja magába. Tehát nem marad más hátra, az összes többi nemzetnek és vallásnak kell eltûnni, kerüljön amibe kerül. Tiszta õrültek háza, mondhatom. De az eszeveszettség módszeres. Az ártalmatlanokat kiszelektálják. Munkásaink hosszan beszélhetnének errõl.

Tudósaink még szebbek. A zsidótól jöhet bármi, az nekik evangélium. Utánanézni: Kizárt dolog. Ha ki van nyomtatva, rögtön elhiszik. Egy zsidó nõ a talmudot a szellem grandiózus, hatalmas munkájának hívta , a gondolatok csodálatos emlékmûvének, melynek az évezredek adták tapasztalatuk lélegzetét. [49] Rögtön, miután találkozik egy ilyan drágakõvel, a német professzor elõkapja a jegyzetfüzetét - és másnap már diákjai falják és emésztik az új nyalánkságot. Ez gimnáziumainkból jön. Arra tervezték õket, hogy zseniket képezzenek- ehelyett egyik lakáj a másik után hagyja el õket.

Néhány órán át böngésztem a Talmudban, -folytattam- , és minden kétségem eloszlott a zsidókról. Érthetõ, hogy õk a könyvet az egekbe magasztalják. Ha belenéznek, saját lényük néz vissza. És az számukra az öröm legnagyobb forrása természetesen. Így lényegében minden zsidó talmudista, akkor is, ha soha nem nézett bele a Talmudba. teljesen mindegy, hogy mikor jegyezték le, már a legelsõ zsidókkal együtt megvolt. A zsidó vezetõk ezt pontosan tudják, de csak képletesen mondják ki. A talmud megtámadhatatlan fensõbbség, mondta Dr. Gronemann rabbi 1894-ben egy Hannoveri törvényszék elõtt. A talmud törvénytanításainak elsõségük van, mondta egy

büntetõbíróságnak Marburgban 1888-ban utasító hangon Cohen professzor. És hozzáadta - figyelj erre most! - hogy vannak olyan nem hívõ zsidók, akik a zsidó közösségben maradnak, mivel elismerik a talmud erkölcsi doktrínáit! Remekmû! Másra nem is képesek!

Néha-néha kikotyognak egy-egy titkot, csak mi éppen ilyenkor nem figyelünk rájuk. A talmudot illetõen elismerjük föltétlen elsõségét Mózes törvényei elõtt- mondta ki 1860-ban Párizsban egy úgynevezett reformzsidókból álló csoport az Alliance Israelite egyetértésével. És Dr. Rahmer rabbi szerint a Sulhan Aruch, ami egyfajta talmud házi használatra, az izraelita vallási közösségek iránymutatója a vallási gyakorlatra, mindez a Pierer enciklopédiában áll. Nagyon vicces! Legközelebb Dietrich Eckart arcvonásait fogom fölvenni.

Istenem, mondta, aki nem lesz rosszul, és nem kap hányingert, ha közelebbrõl megismeri a talmudot, az fölléphet a panoptikumban. Ez az intézet - engedtem meg magamnak a megjegyzést- nem megy túl az abnormalitásoknak egy bizonyos fokán. Az a fiatal diák Tübingenbõl, aki élvezettel be tudott kapni egy fél tucat varangyot, volt eddig a legnagyobb száma eddig. Egy átlaggyomor egy mondatot sem tudna megemészteni a talmudból: Johanan rabbi szerint Ishmael rabbi pénisze olyan nagy volt, mint egy hat kabos tömlõ; mások szerint, három kab.[129] A Papa rabbi pénisze olyan nagy volt, mint Harpania lakóinak a kosarai kosár. a három öreg rabbi nemes versengõ buzgalma egy készületlen személyt földhöz csapna. Az ember a vallásos könyvek eme nagyszerû példájában az ilyen kellemes részletek egész sorozatát találja - mondta undorodva. [130]

A csúcs mégis az, hogy a nem zsidó lány, aki fiatalabb mint három év és egy nap, még megfelelõ az öreg rabbiknak, mert ez áll az Ótestamentumban: Minden leánygyermek, aki még nem feküdt le férfival, élve marad a rabbik számára. A legutálatosabb perverzitás és a legnyomorúságosabb szószaporítás egy lehelettel. A zsidó fejek belülrõl rémisztõek lehetnek. Úgy tûnik- feleltem- nekik errõl ellenkezõ a véleményük. Különben tükörképük, a talmud, nem tájékoztatna minket arról, hogy az izraeliták isten elõtt kellemesebbek az angyaloknál , [131] vagy az a világot egyedül izraeliták miatt hozták létre, vagy bárki üt arcul egy zsidót, az magát Istent ütötte, vagy a nap azért világítja meg a földet és az esõ azért teszi azt termékennyé, mert az izraeliták ezen élnek, és még több hasonló szerénységrõl. Goldmann rabbi pár éve azt mondta egy beszédében, hogy a "zsidók szellemi arisztokraták, a királyok népe". Be kell vallanom: Az a csoport király, amely legutóbb a Straubing disznópiacán koszosan kézzel-lábbal alkudozott, nem tett királyi benyomást. Kedvencemen, Levinger ügyvéden sem fedeztem fel eddig semmi királyit. Kivéve, ha pereim során nem tûnt fel a szóbeli hadakozás során. Auer megjelenésében van királyi, de õ nem zsidó, csupán afféle majom, ahogy a talmud szerint a nemzsidókat be kell sorolni. Bensõséges viszonya a zsidókhoz azt a benyomást kelti, hogy nem zavarja ez a ranglista. Mindenkinek a saját ízlése szerint.

Kételkedem benne,- mondta- hogy valamelyik orvosi enciklopédia, megfelelõen képes leírni a zsidó nagyzási hóbortot. És hogy el tudják rejteni, csodálatos ez a rejtõzködési adottságuk. Néha persze mégis láthatóvá lesznek. "Mit képzel ön"- halljuk egy kis megsértett zsidólánytól, akit megkérdeztek, hogy katolikus-e vagy református. "Zsidó vagyok!". Ezalatt apja egyik meghajlást végezte a másik után. Igen, a haszon. Ha ez hasznos számára, akkor a zsidó király féreggé lesz. Aki ezt tudja- mondtam- mindig elszomorodik, amikor egy ilyen büdös zsidót munkásainkkal bajtársias közösségben lát. "Elvtárs" és "kedves barátom" és talán tegezõdik is velük, belülrõl azonban határtalanul megvet bennünket. És a körülötte levõk azt gondolják, hogy valamit is érnek számára. Kétségbeejtõ!.

Ameddig zsidók vezetik õket- mondta- nem fogják szándékaikat fölismerni, éppoly kevésbé mint a többi népréteg, akiknél kivétel nélkül mindegyiknél ugyanez a helyzet. Egy ideig folyamatosan a munkásság intelligenciájáról szónokoltak. Most csend van a témában. Úgy látszik, a mór megtette kötelességét. Érdekes intelligencia, amely nem mer a párt szemtakaróján kívülre pillantani. De a célt elérték: A munkás magát csodálatosan képzettnek hitte, és a belé csöpögtetett dolgokról úgy vélte, hogy azok saját bölcsességei. Csupa bölcsességtõl a józan emberismerete tûnt el. Ha egy ilyen megátalkodott marxistával vitázom, mi történik: a francia szocialista Fourierról írt nagy August Bebeled. Zseniális természetnek nevezte, az emberiség számára meleg szívvel. A helyet azonban, ahol Fourier a zsidókat "kivétel nélkül parazitáknak, kereskedõknek, uzsorásoknak" nevezi, és õket ellenõrizni akarja, egyszerûen kihagyja az elbeszélésbõl. Ha utalok erre, mit tesz? Bármit, csak nem azt, amit egy félig-meddig világos elme rögtön tenne: Gyanút fogna, Bebelt alaposabban megnézné, utána gondolna, hogy Fourier csodálója éppen ott hallgat el, ahol a zsidókról van szó. Lehet, hogy nem jutna a helyes megoldásra, de legalább egyszer saját maga utánagondolna, ahelyett, hogy folyton csak mások szövegét ismétli. Ellustult agya újra mûködne, és remény lenne jobb tempóra és mind jobb eredményekre.

Felvilágosítani- hangsúlyoztam- fáradhatatlanul fölvilágosítani, nincs más eszköz. Megértem, hogy a munkások a reakciósok, azaz a részvényesek hurrá-hazafiságát nem tudják értékelni, de úgy tûnik, még kevésbé kívánnak csöbörbõl vödörbe kerülni. Hogy ezt elkerüljék, el kell határozniuk magukat, hogy kinyitják a szemüket. "Minden kerék áll, ha erõs karod ezt akarja" - (német kommunista jelszó- ford.) - ezzel borulnak egymás karjaiba, és négy év forradalom után sem képesek egyetlen uzsorást sem megállítani. Ideje lenne, hogy észrevegyék, mennyire becsapják õket. Heine költeményét, "a szövõk"-et, mint róluk szóló költeményt adják el nekik. "Németország, a szemfedõdet szõjük". Amit a zsidó ezzel mondani akart, azt nem értik. Üssétek agyon Németországot, és temettessétek el magatokat vele. Vagy mégse? "Mosnám kezeimet, ha engem a szuverén nép kézfogásával megtisztelt volna" - köpte ki ez a "szellemi arisztokrata" élete vége felé a munkásmozgalom elõtt. A marxista Heine kiadásokban úgy tûnik, sok oldalt átragasztottak. Pártfegyelem.

A kezét mosná ez a mocskos alak- gúnyolódott. Itt látjuk az egész zsidó önteltséget. Semmi másra nem képesek, mint hogy siránkozó arccal mérget hintsenek az emberekre, és mindezt végtelen arroganciával. Igaz, hogy ez a zsidók alaptulajdonsága, és nem a talmudból jön. Az csak arra jó, hogy ne jöjjenek ki a gyakorlatból.

Maguk írják ezt- bizonyítottam. A talmud a zsidó elmét olyan élesen mint amilyen találóan jellemzi. - állt az egyik elsõ zsidó lapban. Úgy látszik, azt gondolják: Apa nem látja. Ki is olvassa a talmudot. Államférfiaink Courths-Mahler-rel [138] vannak elfoglalva. Alapjában a talmud nem más- mondta- mint az ótestamentumi zsidó erkölcs átfogó magyarázata, már csak ezért is jól megfelel a született zsidó jellemnek. Egy zsoltárban ezt mondja Jehova zsidóinak: [139] 'Istenek vagytok', és ebbõl vonja le a talmud a következtetést, hogy aki egy zsidót arcul üt, az Istent verte arcul. És ha az Ótestamentumban a nem-zsidó szolgálókat és szolgálólányokat mindig a juhok, szamarak és tevék után veszik számba, akkor a talmud úgy magyarázza ezt a sorrendet, hogy a nem-zsidókat majmoknak és disznóknak nevezi. [140]

A könyvük Sirach, - egészítettem ki- így szól: rémíts meg minden népet; emeld fel kezedet az idegenek ellen, hogy lássák hatalmadat. A harag tüzének kell elégetnie õket. Törd össze az ellenséges hercegek fejét! (Sirach 36:2-12). És a Sulchan Aruch tombol: Áraszd, ó

Uram, a dühöd a gojok fölött, kik nem ismernek téged, és a királyságok fölött, melyikek nem hívják segítségül a nevedet. Üldözd õket haragosan és oltsd ki életüket Isten mennyországa alatt! (Schulchan Aruch, Gaijim, 480). Ugyanazt a fenyegetést mondják mindkét helyen, azzal a megkülönböztetéssel, hogy a Schulchan Aruch következetesen hangsúlyozza, hogy mindazokat akik nem esküdnek meg Jehovára, ki kell irtani.

És egy olyan utálatos erkölcsi doktrínával a lelkiismeretén -forrongott- a modern zsidóságnak ez a csodája, Moses Mendelssohn, [142] volt elég arcátlan kijelenteni, hogy az uralom a föld fölött a zsidóság joga. A vallásuk miatt! Tanult talmudistaként kívülrõl ismerte az egész, undorító aljasságot, - mi abból csak apró töredékeket idéztünk. Ó, ennyire hamis, ez a teljesen hazug csoport, a hazugság tiszta kivonata!

Egész Berlin- mondtam- mintegy parancsra rajongott a nemes és bölcs Mózesért. De Goethét nem csapták be: zsidó füttyök!-nek nevezte a jámbor balekok fogását. Õ tudta, merre szalad a nyúl. 'Ó szegény keresztény. Várj csak, míg repülõ szárnyadat teljesen körültekeri.' Senkinek nem tûnt föl, hogy az összehasonlíthatatlan Mózes egyszerû magántanárból a Mendelssohn bankház gazdag alapítójává filozofálta magát, azaz messzirõl elkerülte az ismert tû fokát.

A ravasz ötlet, hogy a zsidó emberek csak vallásos közösség, volt a vesszõparipája az emberiség eme jótevõjének is. A zsidók ma is szívesen mennek ezzel házalni. Egy bizonyos Dr. Ruppin felfedi ennek az okát.[144] Elmondja nekünk kuncogva és kezét dörzsölve, hogy különleges törvények a zsidók ellen mindig csak a zsidó vallási közösséghez tartozók ellen irányulnak, mert ez a tartozás az egyetlen törvényileg leírható tényezõ. Az antiszemitizmus azonban egyáltalán nem ellenséges a zsidó vallással szemben, ellenkezõleg, semleges vele szemben. Aha! Csalogány, hallom a dalodat. Vége van azoknak az idõknek, amikor nekünk közömbös volt a zsidó vallás. Minket ez nagyon is érdekel. Lépésrõl lépésre követjük, és már az elsõ ismerkedésnél rájöttünk, hogy az, amit a zsidók a vallásuknak neveznek, a jellemükkel pontosan egybeesik. Ki hozta azt létre? - kérdezte.- A zsidók. Megtehette volna azt egy másik nép is? Kacagnom kell. Õk maguk mondják szünet nélkül, hogy egyedül vannak a világon ezzel a mestermûvel. Tehát elõ a talmuddal! Ebben van a legtisztább alakjában levõ zsidó vallás, - - a teológia, hittudomány, erkölcstan, minden együtt egy helyen. Miért tartják vissza a nagyszerû könyvet annyira idegesen, ha valóban az évezredek adták ennek tapasztalataik lényegét?

Mint az emberiség született jótevõinek ezt régen hozzáférhetõvé kellett volna tenniük mindenki számára. Ehelyett mindmáig nem fordították le teljesen. És ami benne van, az biztosan nem tesz olyan benyomást, hogy a középkorban az egyház igazságtalanul égette volna azt meg. Ez vallás? Piszokban hentergés, gyûlölet, rosszindulat, gõg, álszentség, szõrszálhasogatás, csalásra és gyilkosságra buzdítás- ez vallás? Akkor még soha nem volt az ördögnél vallásosabb lény. Ez a zsidó lény, a zsidó jellem, pont! Próbáljuk egyszer ki, és tanítsunk egy tisztességes embernek ilyen dolgokat, és nézzük meg, mit szól az ezekhez. Valaki, aki ezt boldog élvezettel tanulja, az szörnyetegnek született.

Luther, vetettem közbe, arra ösztönöz minket, hogy égessük porig a zsinagógákat és zsidó iskolákat és rakjuk tele földdel a maradványokat, hogy maradványaikból semmi se legyen látható. Amit eddig tudatlanságból tûrtünk, magam sem láttam ezt eddig, megbocsátaná Isten. De hogy most már tudjuk, mirõl van szó, semmiképpen nem védhetjük tovább ezeket a helyeket, melyekben a kereszténységet és bennünket átkoznak, hazudnak nekünk, leköpnek és meggyaláznak. Ha védenénk õket, az olyan lenne, mintha magunk követnénk el bûneiket. Lakóházaikat is meg kell semmisítenünk, mert ott ugyanazt csinálják, mint

iskoláikban. Ha valaki azt gondolja, hogy túl sokat mondok, annak azt válaszolom: Nem túl sokat mondok, hanem túl keveset, mert látom írásaikat. Iskolafelügyelõink nem látják, mit csinálnak, gyerekeink még kevésbé.

Az elégetéssel nem igazán érünk célhoz- utasította vissza az ötletet. A dolog úgy áll: Ha soha nem létezett volna egyetlen zsinagóga, egyetlen zsidó iskola, az Ótestamentum és a talmud, a zsidó szellem akkor is ott lenne és hatna. Elejétõl fogva ott van. És egyetlen olyan zsidó nincs, aki nem ezt testesítette volna meg. A legnyilvánvalóbb ez az úgynevezett felvilágosodott zsidókon. Heine biztosan nem a legfelvilágosodottabb, de éppolyan õrült módon felvág, mint a legragacsosabb galíciai zsidó. megmosná kezét, ha egy nemzsidó kezet fog vele. Moses Mendelssohnt a bölcsesség egyenes csodájának tartották. Azon háborog, hogy a zsidók ma még nem urai a Földnek.

Az orosz zsidó hajmeresztõ beképzeltségét a hosszú évek tapasztalatával festi le Dosztojevszkij. Hosszú ideig élt együtt rabokkal, és egy priccsen aludt velük. Volt köztük pár zsidó is. Ezeket a zsidókat mindenki barátságosan kezelte még õrjöngõ imájukon sem háborodtak fel, és hagyták õket imádkozni, szinte egyetértve velük. De másfelõl ugyanezek a zsidók gõgösen visszautasították az oroszokat, nem akartak velük enni, és lenézték õket. És hol volt ez? Egy szibériai börtönben! Dosztojevszkij mindenütt Oroszországban látta a zsidók utálatát és ellenszenvét a helyi lakosokkal szemben. az oroszok sehol nem nehezteltek viselkedésük miatt, mivel elnézõen azt hitték, hogy ez a zsidó vallás egy része. [Kép: Fjodor Dosztojevszkij (1821-81)]

Valóban, ilyen vallás! mondta megvetõen. A fejükben szél, a szívükben nincs szeretet. 'Mélyen romlott és lelketlen'- mondja róluk Wilhelm Busch. Elõször a lény, és aztán a vallás, nem megfordítva.

Dosztojevszkij -folytattam- tele volt szánalommal, különösen a rossz útra tévedtekkel szemben., csak a zsidókat nézte úgy, mint Krisztus. Megkérdezte, hogy mi történne Oroszországban, ha valaha a zsidók kezébe kerülne az ország irányítása. Megadnák-e azokat a jogokat a helybelieknek, melyeket maguk élveznek? Megengednék-e nekik, hogy úgy imádkozzanak, ahogy szoktak, vagy egyszerûen rabszolgát csinálnának belõlük? Vagy még borzalmasabban bánnának velük, és megnyúznák õket? Vagy akár ki is irtanák õket, ahogy azt annyira gyakran tették más népekkel történelmük során?

Orosz sivatag- mondta- áll a prófétai térképen, melyet a zsidók 25 éve adtak ki. Minden rajta áll, ahogy most van: A franciák a Rajnánál, lengyel és cseh köztársaság, a német birodalom még csak nem is német köztársaság, hanem német államok. a finn köztársaság is rajta van. Egek ura, és még kérdezik, hogy ki hibás abban, hogy háború volt. Tudod: láttam a térképet saját szememmel. Bárcsak meg tudnám mutatni munkásainknak, mindegyiknek de tényleg mindegyiknek, aki a szovjetbõl vágyik üdvözülésre! Éhínség, tömegsírok, rabszolgaság, zsidó ostorok. Aki sztrájkol, felakasztják. Jöjjön ide mindenki aki fáradt és nehezek a terhei. Hogy furulyáznak, a kutyák! És milyen jól az hangzik a függöny elõtt! Hátul azonban a vörös hadseregnek nevezett kényeztetett csõcselék vár áldozatokra, a nem-zsidó emberiség alja. A Lenin elleni merénylet- mondtam több mint 12 ezer életbe került, köztük 800 munkás életébe. A függetlenek pártnapján a mensevik Marlov maga vallotta ezt be.

Az oroszok véráldozata bolsevik uralom kezdete óta körülbelül harmincmillió a hatóságok becslése szerint - válaszoltam. Azok, akiket nem végeztek ki, az éhínség és betegségek áldozatai lettek. Õk mind burzsoák voltak? Csak egy gyengeelméjû hihetné el ezt. Ki

szenved közöttünk a legtöbbet? Az ezrek, akik hosszú sorokban állnak órákon át a különféle üzletek elõtt, azoknak többsége nem kapitalista, és magától értetõdõ, hogy soha egy zsidó sem volt köztük. De ez nem tûnik fel munkásainknak. Arra vágyva, hogy õk legyenek az urak, megengedték, hogy mint a gyerekeket az orruknál fogva vezessék õket.

Ebert egész életében a kapitalizmust szidalmazta. Most õ az elnök. És? Minden utcasarkon a bankok mint gombák csíráznak ki a földrõl. Ez tény. Mindenki látja. Bárki kezével megérintheti az új bankokat. De egyetlen egy is gyanút fog közülük? Soha az életben! A zsidó Eisner a forradalom után elsõként a bankokat õriztette a hadsereggel. Hónapokon keresztül hatalmas összegeket utaltak át külföldre, õ egy ujját sem mozdította ez ellen. Számára fontosabb volt a Svájci szocialista kongresszusra utazni és ott 'megállapítani', hogy kizárólag Németország bûnös a világháborúért. Légy bûnbánó, mondta, és a franciák elnézõen szorítani fognak keblükhöz szorítani. Körülbelül így! A tapasztalat dicsõségesen megerõsítette ezt.

Ugyanaz az Eisner, bólintott, ki a háború kezdetén rengeteg táviratot küldött a többi szociáldemokrata-vezetõnek, arra kérve õket, hogy legyenek hûségesek a császárhoz. Minden áron el kell kerülni a szégyenletes támadást. Ez így ment a Breszt-Litovszki békéig. Addig minden német zsidó lelkes császárpárti volt. De akkor jött a hátra arc. A mór tette a kötelességét és maga alá gyûrte a cári Oroszországot. Most õt kell legyõzni. Errõl gondoskodott a zsidó hadi vállalatok hosszú ideig tartó hibás gazdálkodása. A többirõl hallgatnak. Mindenki számára láthatóan Németországban is a zsidó az úr. Ó, munkások! Hagytátok magatokat így becsapni! A dolgok másként néznek ki, mint ahogy azt az iskolázatlan agy elgondolja. A kommunista pártnak Németországban még nincs negyedmillió tagja, mégis több mint ötven újságja van. Az, amibe ez kerül, egyszerûen kiszámíthatatlan. Több milliárd. Ki fizeti ezeket az óriási összegeket?

Mi nemzeti szocialisták azzal vagyunk elfoglalva, hogy egyetlen újságunkat, a Beobachtert fönntartsuk. Ha zsidópártiak lennénk, egy pillanat alatt nagyszámú pártújságunk lenne. Vannak bajtársak akik ebben kételkednek? Szeretnék eggyel találkozni. És látod, ez hihetetlen: tudják, hogy a zsidók titokban a dolgok mögött vannak, de úgy tesznek, mintha nem léteznének. Ez becsületes? Szerencsés eredményhez vezet? Gyanútlanul a pusztulásba rohanni az egy dolog, de tudatosan tenni azt, és bûntársként kiválasztani az ember legádázabb ellenségét, az egy másik. Elkeserítõ.

Szeretném tudni, jegyeztem meg, mit mondanának a bajtársak, ha feketén és fehéren bebizonyítanák nekik , hogy a junkereknek (nagybirtokosok) vagy a nagyiparosoknak régóta a legförtelmesebb titkos erkölcstanuk van. A haragjuk elképzelhetetlen volna. Aha! ordítana mindenki. Ilyen elvekkel nem csoda, hogy ezek az ördögök annyira kínoznak minket és szívják vérünket!

Már a talmudi gonoszságok kigondolásához is aljas jellemûnek kell lenni. Az elsõ pillanatban agyon kellett volna ütni az egész fajt. Akkor veszettül ordítottak volna, joggal. Ha valaki megmutatja nekik, hogy vallásos könyveikben és nem magánjellegû szövegeikben teszik a leghajmeresztõbb nyilatkozat minden nem-zsidó kirablásáról és megsemmisítésérõl, ez a legkevésbé sem érinti õket. Vagy letagadják, vagy, ha az nem lehetséges, akkor azt mondják, hogy a legtöbb zsidó ma már nem annyira vallásos és nem foglalkozik azzal az anyaggal. Eszükbe sem jut a föltételezés, hogy a zsidó jellem undorító irodalmuk forrása, magukat tisztességesnek vélik. Az sem izgatja õket, hogy egyetlen eddigi vezetõjük sem említette a zsidóság áruló szándékait. És a legszebb: a világ bármilyen társadalmi igazságtalansága visszavezethetõ a zsidók föld alatti mûködésére. A

munkások az igazságtalanságokat azoknak a zsidóknak a segítségével akarják kiküszöbölni, akik tudatosan és szándékosan vezették be azokat. El lehet képzelni, hogy milyen segítséget fognak kapni.

Tekintsd a jámbor Józsefet! - feleltem. Ennek befolyása a fáraóra okozta az egyiptomi nyomort, amibõl késõbb azt gondolták, hogy Mózes segítségével fogják kiszabadítani magukat. El kell ismernem, hogy az epizódból nem hiányzik egyfajta akasztófahumor.

VIII.

Az igazság, mondta, az, amit valaha leírtál.: a zsidót csak akkor lehet megérteni, ha tudjuk, hogy mi végsõ célja. És célja a világuralmon túl a világ megsemmisítése. Be kell mesélnie az emberiségnek ahhoz hogy legyõzze, hogy a földi Paradicsomot akarja megteremteni. Azt mondja, erre csak õ képes, és biztosan el fogja érni célját. De már az eszközökön, amiket alkalmaz, látható, hogy célja egészen más. Amíg úgy tesz, mintha az emberiséget akarná fölemelni, kínozza az embereket, az õrületbe, a kétségbeesésbe és az összeomlásba. Ha nem állítják meg, meg fog semmisíteni minden embert. Erre van beállítva, erre kényszeríti lénye, bár homályosan érzi, hogy ezáltal sajátmagát is meg fogja semmisíteni. Nem tud megállni, így kell cselekednie. Nekem úgy tûnik, hogy gyûlöletének fõ oka az, hogy létezése föltétlen függ áldozata létezésétõl. Úgy érzi kötelessége áldozatát megsemmisíteni, noha érzi, hogy ez saját vesztét is okozza majd. Ha úgy akarod, ez Lucifer tragédiája.

***

Itt fejezõdnek be Dietrich Eckart jegyzetei. az 1923 november 8/9-i események, a börtön majd közvetlen kiengedése után bekövetkezett halála megakadályozta, hogy befejezze ezt a jelentõs mûvet, mely bemutatja a népi mozgalom viszonyát a kereszténységhez. De reméljük, hogy Hitler Adolf, ha jelenleg folyó pere befejezõdik, be fogja fejezni ezt a majdnem kész mûvet.

München, 1924 március 1-én.

Hoheneichen kiadó.

A lábjegyzetek:
1. Strabo, római történész Kr.u. 20..
2. Cicero, római államférfi, Kr.e. 59-ben védte Flaccus prokonzult, akit a zsidók szíriai adminisztratív mûködése miatt megvádoltak.
3. János evangéliuma, 19, 12.
4. Ézsau 19,2 és 3.
8. 2. Mózes 12, 7 és 13.
9. 2. Mózes 12, 29 és 30.
10. 2. Mózes 12, 38.
11. 2. Mózes 12,35 és 36.
12. 105,38. zsoltár
13. Graetz (Breslau): "A zsidók története".
14. 1. Mózes 41,43.
15. 1. Mózes 47, 14 mit 20. 16.1. Mos. 46.

17. 1.Mózes 45,18 és 20.
18. 2.Mózes 1,9 és ff.
19. Józsua 6, 25.
20. Friedrich Delitzsch: "A nagy csalódás".
21. Ézsau 34.
22. 1.Mózes 26,3;3. Mózes 34, 12;5. Mózes 7,16.
23. Otto Hauser: "A zsidóság története", 251 o.
24. Hauser megkülönböztet világos, szõke, nemesebb fajú embereket a sötét, fekete, alacsonyabb fajúaktól. Ha "szõke" zsidót talált, lelkesen dicsérte. Én a legnagyobb csibészeket találtam a "szõke" zsidók között.
25. Werner Sombart: "A zsidók a népek gazdasági életében", 356 o.
26. Otto Hauser: "A zsidóság története", oldal 376.
27. Arthur Schopenhauer (az egyik legnagyobb német gondolkodó, 1860-ban halt meg) "Parerga et Paralipomena" c. mûve, II., § 174, lábjegyzet.
28. Cicero beszédében Flaccusért.
29. Josephus Flavus, zsidó történetíró a római idõkben
30. Henry Ford, amerikai autógyáros, a "nemzetközi zsidó" c. nagyon fontos mûvében, 2. kötet 146. oldal.
31. Ludwig Börne, eredetileg Baruch: "Párizsi levelek", I., oldal 12. Heinrich Heine, eredetileg Chaim Bückeburg: "Németország, téli mese".
32. Albert Einstein egy levélben a zsidó hitû német polgárok egyesületéhez.
33. Dr. Artur Brünn az egyesület folyóiratában "a német birodalomban", 1913, 8.
34. W. Rathenau "Berlini kultúrközpontok", 1913.
35. A német zsidó K. E. Franzos "Félázsia" c. mûvében, 1879.
36. "Zsidó krónika"' 1911 December 10.
37. "A könyvnyomtatás az antikrisztus legkitûnõbb fegyvere, hatásosabb a lõpornál- írja Bismarck 1859. Lásd. Dr. Hans Blum: "Bismarck herceg és kora", 1. kötet. oldal 265.
38. M.J. Wodeslowsky a "zsidó világ"-ban 1. Jan. 1909.
39. Joseph Cohen, ogyanott, 4. Nov. 1913.
40. "zsidó krónika", 10. Dez. 1911
41. Werner Sombart, "A zsidók a népek gazdasági életében", oldal 32 és 33.
42. ugyanott, oldal 39.
43. Ford "nemzetközi zsidó", kötet. II, fejezet: "Az amerikai Disraeli".
44. Az amerikai zsidó hírek "American Jewish News" 1919. szept. 19.-én Theodor Herzl, az ú.n. 'Cionizmus' megalapítója.
45. Karl Bleibtreu "A század képviselõi", 1904, oldal 271.
46. Friedrich Delitzsch: "A nagy csalódás".
47. Hauser: "A zsidóság története", oldal 484 és 491.
48. Martin Luther: "A zsidókról és hazugságaikról".
49. Ev. Joh. 8, 44.
50. Sombart: "A zsidók a népek gazdasági életében", oldal 371.
51. Ev. Máté. 23, 15.
52. Ev. Máté. 19, 1.
53. Ev. Máté, 4, 15 és 16.
54. Ev. János 1, 46; 7, 52.
55. Ev. János. 8, 48.
56. Ev. János 7, 49.
57. Ev. Máté 2, 16. 58.2. Mos. 12.
59. Richter 11.
60. Voltaire a "filozófiai szótár"' 223 o.
61. Hauser: "A zsidóság története", oldal 336.

62. Luther: "A zsidókról és hazugságaikról".
63. A nyolcvanas évek közepén Leopold Hülsner Polnában (Ausztria) egy fiatal keresztény lányt vágott le (ölt meg).
64. 1840 a zsidó Damaszkuszban megölték Thomas atyát, majd szolgáját, aki kereste. Az esetet megírta a per alapján Gougenot de Mousseaux, Párizsban, 1869 mûvében "a zsidó, a zsidóság és a keresztény népek elzsidósodása".
65. Adolphe Cremieux,az "Alliance Israélite" zsidó világszövetség alapítója, egy ideig francia miniszter.
66. Hauser "A zsidóság története", oldal 432.
67. 1864. Mousseaux.
68. Hauser "A zsidóság története", oldal 432.
69. Sombart: "A zsidók a népek gazdasági életében" oldal 50.
70. ugyanott, oldal 58.
71. 1812 -ben az eladósodott, zsidó szeretõvel bíró állami kancellár, Hardenberg.
72. Ev. János. 4, 22; 8, 47; 8, 40.
73. Ev. Máté
74. Ev. Marc. 2. 23 és 24; 2. 26; Ev. Máté 15, 10 és ff.
75. Alba Goethe "Egmont"-jában.
76. Luther: "Schem Hamphora-tól".
77. Talmud és Sohar.
78. "Völkischer Beobachter", 2. Aug.1923.
79. Kant: "Anthropologie", 1798.
80. Goethe:: "Wilhelm Mester vándorévei".
81. Goethe: "A Plundersweile-i népünnep".
82. Goethe, ugyanott.
83. Goethe: "napi- és évi ünnepek".
84. Akvínói szent Tamás (1224-1274) "Kérdések".
85. Benjamin Disraeli, a 19. század végén Lord Beaconsfield néven miniszterelnök volt Nagybritanniában, "Coningsby" c. regényében (1843). A zsidók egymás kezébe dolgozását nagyon jól leírja.
86. Otto Weininger: "nem és jellem".
87. Dr. Georg Heim, a bajor parasztvezetõ benne van a zsidó irányítású Deutsche Bank felügyelõ bizottságában. Fia és veje résztulajdonosai zsidó vállalatoknak. 1901-ben megállapította a bajor kamarában, hogy zsidók és keresztények között óriási szakadék tátong, és a görbeorrú gazemberekrõl beszélt, akik örülnek, ha a keresztény vallásokat sikeresen egymás ellen uszítják. Pontosan megy gyónni és a templomba, Szabadidejében gyakran zsidókkal kártyázik. De különben egészséges.
88. Franz Xaver Müller, müncheni, él még, de visszavonult a világtól. de nem esett vele szét. Egyszerû költeményei gazdag életbölcsességrõl árulkodnak. Öccse Adolf is nagy tehetség. Lírikus szívvel-lélekkel. Õ is kedveli a magányt, és kolostorba akar lépni.
89. Luther: "A zsidókról és hazugságaikról."
90. Híres mûvében "A nyugat lehanyatlása".
91. Moritz Goldstein a "Kunstwart"-ban, 1912 március .
92. II. Anaktet II. a zsidó Pierleoni családból volt (Hauser ill. Gregorovius szerint). A Borgia ház, melynek a hírhedt VI. Alexander tagja volt, egy spanyol maránus, azaz látszólag keresztény családra vezethetõ vissza. II. Innocenz, III. Calixtus., VIII. Kelemen sõt XI. Pius is állítólag zsidó eredetûek.
93. A "Spaccio della bestis trionfante"-ból, 1584.
94. Arthur Trebitsch, zsidó író, aki a zsidóság ellen ír, helyesebben azt képzeli, hogy azt teszi. Minden második szava: "Mi árják".
95. Elõadás: "pártosságmentesen a zsidókérdésrõl", 1894.

96. Búcsúprédikáció Hamburgban, 1894 március .
97. "A protestánsság a XIX. sz. végén szóban és képekben, kiadta C. Werckshagen lelkész, 1. kötet, oldal 552.
98. "Parerga et Paralipornena" II. § 181.
99. "Luther és a zsidók", 1921.
100. "A német filozófia története Luthertõl Kantig".
101. Nachum Goldmann, akitól az arcátlanság ered, hogy "egy államnak sincs joga ahhoz, hogy zsidó lakosságának kezelését belüggyé nyilvánítsa". Ó Nachum! Arcátlanul provokálsz bennünket!
102. "Parerga et Paralipomena" II. § 174, lábjegyzet
103. Lessings "Mina von Barnhelm"-jéból, a francia szavai.
104. Ezt az én "Jól, németül" c. mûvembõl 1919, veszi.
105. A Vita c. költeményben.
106. Jesaja 60, 61. Psalm 2, 7 bis 9.
107. Theodor Fritsch, a "Hammer" kiadója Lipcsében, fáradhatatlan elõharcosunk. Ötven éves szolgálata a németség szolgálatában nagyon tiszteletre méltó.
108. Baruch Spinoza, a zsidóság legnagyobb filozófusa. 1632-1677.
109. Hauser: "A zsidóság története", oldal 321.
110. A híres talált gyerek a 18. század közepén.
111. Az eredetibõl kimaradt (kiadó).
112. Luther 1546-ban halt meg. Két antiszemita írása: "A zsidókról és hazugságaikról" és "Schem Hamphoras"-ról 1542-ben jelentek meg; egy filoszemita írása 1523-ból ered. Ennek forrása Dr. Alfred Falb. "Luther és a zsidók" c. kitûnõ mûve.
113. 1922 -ben Csicserint hivatalosan fogadta Génua püspöke.
114. Chrysostomus (347-407): "Was sind die Erzväter der Juden anders als Schacherer und
Krämer und aller Unredlichkeiten voll?"
115, Ulrich von Hutten, frank birodalmi lovag, 1488-1523.
116. Albrecht választófejedelem, Mainz és Magdeburg fõpüspöke Halberstadt püspöke. Bíboros. Reuchlin pártját fogta a kölni "sötét emberek", azaz a zsidók ellenségei ellen. A megváltási cédulákkal gazdagodott. Viselkedése, mely színtelen volt, nagymértékben elõsegítette a reformációt.
117. 1510 táján Pfefferkorn megvádolta hittársait a zsidó vallási iratok kereszténységellenessége miatt. Az Ótestamentumot és a Talmudot elemezte. Késõbb tanai visszavonására kényszerítették, de visszaesõ lett, és erre szörnyû kínzás után megégették. Júda bosszúja.
118. Reuchlin, híres humanista, született 1455-ben Pforzheimban, Freiburgban, Párizsban, Baselben, Orleansban és Poitiersben tanult, majd Ingolstadtban és Tübingenben dolgozott. Ott halt meg 1522-ben. A zsidó titkos tan, a kabala által remélte, hogy eljut Istenhez. Az azzal való foglalkozás jelentette számára a legnagyobb örömöt. A megkeresztelt zsidó, Nikolaus Ellenbogen, aki kolostoriskolát akart alapítani, és azt a többi kolostoriskola szellemi középpontjává tenni, sok levelet váltott vele. Senkinek, mondta Reuchlin, sincs joga, a zsidók ellen fellépni vallási irataik miatt. "miért ítélnénk egy más lélek felett". Na, ez csak természetes. Mit is akarunk akkor?
119. "A reformáció hajnalán" Julius von Pflugk-Hartung-tól. kb. 700 oldalnyi mû. A zsidóságról semmi említésre méltó nincs benne. Észrevehetõ a szándék, és elkedvetlenít. Egy mondat elég belõle: "Hogy hogyan kezdte el Pfefferkorn büntetésbeszedési útját egy császári felhatalmazó levéllel zsebében, és hogyan vonták vissza a felhatalmazást tõle, arról itt nem szólunk". (300. oldal) Elhiszem, hogy arról nem akar itt szólni!
120. Erasmus von Rotterdam, a leghíresebb humanista. 1467-ben született házasságon kívül Rotterdam-ban, korán bejut a Deventer-i oskolába, majd a Herzogenbosch-i

kolostoriskolába. Pappá szentelése után Kölnbe és Párizsba megy. Gyakran van Angliában, ahol a szabadkõmûvesek nagyon erõsek voltak már akkor. Lucia szellemmel teli tanítványa, azaz szövegeléséről híres. Hosszú ideig tevékenykedik Németországban arra ártalmasan. "Nincs férfias vállakozó erõ, nincs melegség ebben a finom húrú természetben"- gúnyolódik róla J. Willer "A reformáció hajnalán" c. mûvében. 1536-ban halt meg Basel-ben. Béke poraira!
121. Ludwig Thoma, bajor költõ, hosszú évekig fõmunkatársa a zsidó Albert Langen alapította "Simplizissimus"-nak.
122. A puritániságról (a 16. század közepén) már volt szó. Hauser után a Cromwelli szabad állam pénzadója a portugál zsidó, Antonio Fernando Carvajak volt. Anglia akkor közel állt ahhoz, hogy bevezesse a mózesi törvényt szombatostul. Ne felejtsük el, hogy Angliában már a 15. század végén nagyon aktívak voltak a szabadkõmûvesek; a humanista Erasmus többször volt hosszabban Angliában. Hollandiából származott kortársa Dockelsohn (Josephsohn, Mendelsohn, Natansohn stb.) is, szintén házasságon kívül született, mint "Cion királya", a Münsteri újrakeresztelõk átkozott vezetõje. Ez a mozgalom vezetése alatt bolsevista formákat vett fel. A tisztességesek legyilkolása az éhínségtõl szenvedõ városban. A vezetõk dõzsölése, soknejûség. A bibliakutatók korunkban, pénzzel jól ellátva zsidó szovjet vizekben eveznek.
123. Ulrich Zwingli, Svájci reformátor, 1484-1531.
124. Ignatius von Loyola, a jezsuita rend alapítója, spanyol nemes, eredetileg tiszt, nagyon bátor, tehát nem zsidó. Polanko rendezte be vele a rendet, melybe késõbb nagyon sok zsidó belépett. Busenbaum volt a jezsuiták egyik jelentõs erkölcsteológusa, akit ismerek.
125. Az "Archives israelites" szerint (1861, XXV)
126. Doris Wittner a "A keleti zsidó arc" (nemzeti újság, 1920, 252 szám.).
127. nagyon zsíros lisztes étel neve
128. Talmud, Schulchan Aruch.
129. Talmud: Baba Mezia, 84 a.
130. Jebamoth, 60 b.
131. Egymás után a Chullin Traktátumban , 91, 2; Schene luch. habb., 124, 2; Traktat Sanh., 58, 2;
Traktat Jebam., 63.
132. A zsidó hitû német polgárok egyesülete, "Keletnémet
Áttekintés" 1919. május 15.
133. A müncheni többségi szocialisták jó húsban levõ vezetõje.
134. Schene luch, habb., 250, 2.
135. Charles Fourier, 1772-1837.
136. Heine "Vallomások".
137. "A zsidóság általános újságja", 1907, Nr. 45.
138. Zsidó regényírónõ, rendkívül termékeny és sekély. (Courts Mahler)
139. Zsoltár 28, 1.
140. Jalk. Rub. 58, 2.
141. Sirach 36, 2-12. Schulchan Aruch (Scheghah imádság Pesszah este); Orach Caijim 480, Haga.
142. Levél Herz Hombergnek. Moses Mendelssohn Dessauból, egy zsidó tanár fia. 1729-1786. Elõször gyereknevelõ egy gazdag zsidó selyemgyáros házában Berlinben, hamarosan annak a könyvelõje, és késõbb üzleti társtulajdonosa.
143. Levél Jakobinak. Mikor Goethe meghalt (1832), a magát Börnének nevezõ Baruch zsidó ünnepelt: "Elkezdõdött Németország felszabadítása".
144. Dr. Arthur Ruppin: "A jelen zsidói" oldal 203 és ff.
145. Luther: "A zsidókról és hazugságaikról".
146. ugyanott,

147. Dosztojevszkij, a legnagyobb orosz költõ, 'aki minden fáradtat és megterheltet, minden lelki szegényt, minden adóst igazi hazaszeretettel szeretett, ahogy Hauser mondja könyvében: "Egy író naplója", melyet 1876-1880-ban kiadott.
148. Wilhelm Busch: "És a zsidó, görbe sarkú, görbe orrú, görbe nadrágú, odasündörög a magas tõzsdéhez romlottan és lélektelenül."
149. Az eredetiből kimaradt (kiadó).